

4

POLİTİK-GÜNDEM
"HORMONLU BÜYÜME"
ÇÖKÜŞ KORKUSU VE
SEÇİMLER

6

EMEK
SINIFIN ÖFKESİ
SANDIĞA SIĞMAZ!

20

KOLEKTİF DOĞRULTU
YABANCILAŞMA
ÜZERİNE

özgür gelecek için
Yeni

Demokrasi

17 Mayıs 2018

Yıl:1

Sayı:10

Fiyat:2 TL

www.yenidemokrasi.net

ISSN:2630-5526

GÜNCEL

Seçimler Ekseninde Reformculuk ve Devrimcilik

Devletin ve parlamentonun gerçeği ve işlevine dair her sözümüz düzen içi anlayışlara ek olarak o arayışa kapı aralayan yeni reformistlerimizce yüksek sesle itiraz nedeni olmakta, bizler kitlelerden kopuk, keyfi-sübjektif politik kararlar alan, Marksist ustaları anlamayan hatta Marksist olmayanlar olarak suçlanmaktayız. ■ s.7

RÖPORTAJ

"Ateşi Söndürmeyin"

Dörtlerin Gecesi kitabının yazarlarından ve Diyarbakır Zindanı direnişçilerinden Mehmet Tanboğan ile dün, bugün ve geleceğe uzanan, ezilerin tarihine yazılan Diyarbakır Zindan Direnişi üzerine konuştuk. ■ s. 16-17

YÜZ ÇİÇEK

Proleter Kültür ve Sanat Üzerine - I

Dünyamızı çevreleyen emperyalist tekelci kültür kârı amaçlar. Burjuvazi elinde bulundurduğu tüm araçlarla; medya, sanat, edebiyat, estetik, içerik vb. ile daha yüksek kâr için kitleleri uyuşturmayı ve yozlaştırmayı amaçlar. ■ s. 18

TARİHTEN GELİYOR GELECEĞE

YÜRÜYORUZ!

Katledilişinin 45. Yılında Komünist Önder İBRAHİM KAYPAKKAYA'yı Anıyoruz!

Avusturya

26 MAYIS
16:00

AKM Salonu, Keltenstr. 1, 3100 St.Pölten

Kültürel Bölüm:

- * Rojda * Erdoğan Emir * Veysel Aydın
- * Onur Güercinoğlu * Fetih Doğan Koç (Şair)
- * Hasan Ali * Umuda Tohum Sanat Atölyesi

Konuşmacılar:

- * Garo Paylan (HDP Milletvekili)
- * PŞTA Temsilcisi (Türkiye)
- * Enternasyonal Temsilciler

Sinevizyon Gösterimi

İsviçre

26 MAYIS
16:00

**Kultur und Sportzentrum
Oberemattstr. 13, 4133 Pratteln - Basel**

Kültürel Bölüm:

- * Pınar Aydınlar * Abdal Haluk Tolga İlhan
- * Katerina Makavou (Greek) * Ozan Rençber
- * Grup Şare Ma * Mavi Yol Şiir Grubu

Konuşmacılar:

- * Demir Çelik (HDK-A)
- * PŞTA Temsilcisi (Türkiye)
- * Enternasyonal Temsilciler

Sinevizyon Gösterimi

★ PARTİZAN

YAYIN FAALİYETİ VE ÖRGÜTLENME - III

Gazete, dergi, bülten gibi düzenli periyotlarla çıkan ve aynı zamanda yaygın kitle çalışmasının araçları olarak kullanılan bildiri, broşür, çek-al vb. materyallerimizin çıkarılmasının temel gerekçesi kitlelerin MLM devrim perspektifiyle, sınıf ve örgütlenme bilinciyle buluşmasını sağlamaktır. İşçi sınıfının, ezilen bölüklerin ufkunu ve bilincini devrimci politikayla aydınlatmak, nihai kurtuluşlarını devrimci mücadelede aramaları ve bu yönde örgütlenmeleri çağrısında bulunmak yayın faaliyetinin görevleri arasındadır.

Devrimci bir gazetenin sınıf mücadelesinin akışını Demokratik Halk Devrimi lehine güçlendiren bir rolü ve işlevi bulunmaktadır. Devrim mücadelesinin olmazsa olmaz ve aynı zamanda tayin edici temel örgütlenmeleriyle birlikte devrimci yayın faaliyeti sisteme yönelen önemli araçlardan biri olarak görev üstlenmektedir.

Devrimci gazetenin üstlendiği bu görevi kendiliğinden şekilde yerine getirmesi beklenemez. Yayın politikası ve ilkeleri etrafında birleşenlerin öznesi olduğu ve oluşturduğu ağ vasıtasıyla ancak işçi sınıfının ve ezilenlerin yaşamının parçası haline gelebilir, devrim fikrini bilinçlere kıvılcım gibi düşürebilir.

Resmi ideolojinin hakim düşünce olduğu ülkemizde egemen sınıflar halk kitlelerinin uyanışını sömürü düzenleri için tehlike alarmı olarak görmektedir. Bunun için gerici faşist ideolojinin köleleştirici zehiri kitlelerin bilincine zerk edilmeye, günlük davranışı haline getirilmeye çalışılmaktadır. İrçilik, milliyetçilik, şovenizm kitlelerin gerçek sorunlarını gizleyecek bir ağ olarak üzerlerine atılmaktadır. Bilinçlerin karartılması ve kuşatılması yeterli görülmemekle birlikte baskı ve katliam politikalarıyla halkın sindirilmesi, susturulması amaçlanmaktadır. Faşist devletin tüm bu gayretkeşliğine rağmen yoksulluğun, sömürünün, geleceksizliğin kuşatması altında olan işçi sınıfı, ezilenler bilinçlerini özgürleştirmeye, hakları ve gelecekleri için mücadeleye yönelmektedir. İşçi sınıfının, ezilenlerin gerçek sorunlarıyla arasına çekilen perde dışarıdan taşınan bilinçle ancak aralanabilmektedir. Büyüyen ve keskinleşen çelişkiler ezen ve sömürülen sınıfları göz mesafesinde giderek karşı karşıya getirmektedir.

Devrimci yayın faaliyeti tüm bu karartmaya ve kuşatmaya ateş düşürerek kitlelerin bilincini aydınlatmaya çalışmaktadır.

NİTELİKLİ BİR DAĞITIM AĞI İNŞA EDEREK KİTLELERLE BAĞIMIZI GÜÇLENDİRELİM!

Gazete dağıtım ağımızın kitlelerin yaşamına ve bilincine hangi düzeyde nüfuz ettiği, gazete aracılığıyla kitlelerle

kurduğumuz bağın niteliği yürüteceğimiz temel tartışmalardan birisidir. Gazete dağıtım çalışmalarımızın niteliğini yükseltmeyi hedefleyen bu sorgulayış ve yaklaşım sorunların kaynağına ve çözümüne odaklanmalıdır. Bilinçlere nüfuz etmenin, kalıcı ve nitelikli bir bağ oluşturmanın yolu ilk elden kitlelerinin sorunlarıyla temasımızı arttırmaktan geçiyor. Kitlelerle bağ kurmaksızın yürüteceğimiz her çalışma, örgütleyeceğimiz her faaliyet onlar adına söz söylemekten öteye geçmeyecektir. Gazetemizin içeriği, sayfaları kitlelerin sorunlarına geniş yer ayırmıyor, kitleleri eğitmeye ve politikleştirmeye çalışmıyorsa, örgütlenme çağrısı yapmıyorsa söyleyeceğimiz sözün bir hükmü ve karşılığı olmayacaktır. Gazetemizin kitlelerin ilgisini üzerinde toplaması, okunur olması, halkın geniş kesimleri tarafından takip edilmek istenmesi ancak ve ancak kendilerine ve sorunlarına ait somut şeyler bulmalarıyla olacaktır. Gazetemizin halkın gündemi ve sorunlarıyla kurduğu temas dağıtım faaliyetimiz sayesinde kitlelerle doğrudan ilişkiye dönüştürerek kitle çalışmasına ve örgütlenmeye güçlü bir zemin oluşturmaktadır.

Gazete dağıtımımızın kitlelerle nitelikli bağ kurmasının önündeki engellerin kaldırılması hedeflediğimiz gelişmelerin yaratılması bakımından önceliklidir. Gazete dağıtımları devrimci görevlerimizin arasına hak ettiği ölçekte yerleştirilmediğinde, politik muhtevası kavranmadığında sınırlı ve verimsiz bir çalışma olarak varlığını sürdürecektir. Gazete dağıtım faaliyetine “seyyar bayi” işlevi görmeyen ötesinde bir görev ve misyon yüklenmelidir. Yayın dağıtımının gazetenin öne çıkardığı gündemlerin kitlelere doğrudan ulaştırılması, tartışılması, görüş ve önerilerinin açığa çıkarılması, sorunlarını merkeze alan bir iletişim ve ilişki tarzının geliştirilmesidir. Gazetenin kitlelerle bağının güçlendirilmesinde, dağıtım ağının her yeni çıkan sayıyla geliştirilmesinde kurduğumuz bu doğrudan ilişkinin tayin edici özelliği bulunmaktadır. Uzun yılların birikimine, pratik deneyimine rağmen gazetemiz sınırlı bir potansiyelle ulaşmaktadır. Gazete dağıtımımızın bu birikim ve deneyim üzerinden geliştirilmesi, kavrayışımızı ve pratiğimizi sınırlayan, verimsizleştiren yönlerinin düzeltilmesi, devrimleştirilmesi gereklidir. Gazete dağıtım ağımızın hali hazırdaki potansiyeli yeni kitlelere ulaşmanın, yeni alanlara açılmanın kaldırıcı yapılmalıdır. Gazete dağıtımını etkili ve yaygın örgütlemeye dönük göstereceğimiz çaba iletişim halinde olduğumuz bu kitlenin katılımını ve “desteğini” de alacaktır.

Bu temel vurguların ardından dağıtım faaliyetimizin örgütlenmesinde görünür haldeki sorunların neler olduğu üzerinde durmak yerinde olacaktır. Nitelikli bir yayın dağıtım ağının inşa edilebil-

mesi için gazetemizin belirlenen yeni periyodu oldukça avantaj sunmaktadır. 15 günlük periyod gazetemizin dağıtım çalışmaları öncesinde okunup tartışılması, kitlelerle gazetenin gündemlerine hakim şekilde temas kurulması, propaganda edilmesi bakımından oldukça yeterli bir vakittir. Kitlelerin karşısına donanımsız ve yetersiz çıkmak, siyasetimizi taşımada edilgen ve zayıf kalmak kabul edilir değildir. Gazetenin okunup tartışılması, değerlendirilmesi kitlelerin eğitilmesi bakımından olduğu kadar politik gelişimimiz bakımından da gereklidir. Kitle faaliyeti halkın sorunlarının sistemle ilişkisini, politik süreci ve gelişmeleri tartışmayı, karşılaştığımız sorunları çözmek için gelişmeyi, öğrenmeyi şart koşmaktadır. 15 günlük periyodu zamanlı kullanmak, basılmasının ardından gazeteyi alarak okuyup tartışmak, dağıtım faaliyetini donanımlı ve yeterli şekilde örgütlemek gereklidir.

Mevcut pratiğimizin bu bakış açısı ve ele alışla yeniden düzenlenmesi, gözden geçirilmesi, nitelikli bir dağıtım ağının inşa edilebilmesinin gereklerini yerine getirmeye odaklanan bir çalışma tarzı geliştirilmelidir.

YAYGIN VE ÖRGÜTLÜ BİR DAĞITIM AĞI YARATALIM!

Gazetemizin sınırlı bir kitle potansiyelinden nitelikli ve yaygın bir dağıtım ağına kavuşturulması hali hazırdaki dağıtım faaliyetimizin geliştirilmesiyle, hedeflerinin büyütülmesiyle olacaktır. Gazetemizin tirajıyla dağıtım yaptığımız şehirlerin, ilçelerin, mahallelerin, sokakların nüfusu arasında büyük uçurum bulunmaktadır. Bu gerçeği ifade etmek uçurumu ilk elden “kapatmaya” değil yayın dağıtım ağının geniş kitleleri hedefleyecek şekilde örgütlemeye yönelmelidir. Yayın faaliyetimizin belirli illere ve mahallelere sıkışmış gerçekliği dağıtım ağının yeni kitlelere ve yerlere açılma yaklaşımıyla genişletilmelidir. Geniş kitleleri hedefleyen bir dağıtım ağının inşa edilmesinden kastımız örgütlenme sahasının genişletilmesi, önünün açılmasıdır. Yetinmeciliğin, kendiliğindenciliğin pratiğimiz haline geldiği tabloyu değiştirmemiz kaçınılmazdır. Bunun yolu faaliyet iradesini güçlendirmekten, kitle-yayın politikamız doğrultusunda plan, program ve hedef oluşturmaktan geçiyor.

Bahsini ettiğimiz adımların atılması mevcut çalışmalarımızın nitelikli bir dağıtım ağı oluşturma hedefli incelenmesiyle, seyrelmiş ve belirli bir kesimi, kitleyi kapsayan yayın çalışmalarımızın gözeneklerini sıklaştırmayla olacaktır. Dağıtımımızın bulunduğu bir yerde gazetemiz sadece esnaflara, kafelere, sınırlı olarak evlere dağıtılıyorsa kitleyi hedefleyen bir çalışma örülemiyor demektir. Yayın dağıtımının kapsamı ve hedef kitlesi üzerine tartışma yürüterek çalışmaya odaklanmak, top-

lumun en fazla ezilen, sömürülen baskı gören kesimlerine yönelmeliyiz.

Gazetemiz işçi ve emekçilerle, kadınlarla, gençlerle düzenli olarak buluşuyor mu? Fabrikada çalışan kaç işçiye, tekstil atölyesinde ağır koşullarda sömürülen kaç kadına ulaştırılıyor? İşsize, işportacıya, terziye, tornacıya, ayakkabıcıya, mevsimlik işçiye, balıkçıya ulaştırılıyor mu? Deri, belediye, inşaat, metal, maden işçisine ulaştırılıyor mu? Yoksul üretici köylüye gazetemiz ulaştırıyor mu?

Yayın faaliyeti kapsamında sorulacak benzer sorular bizleri toplumun çeşitli kesimlerine sesimizi ulaştırmaya, örgütlenme bilinci taşımaya sevk etmelidir. Faaliyetimizin ufkunu, çalışmamızın kapsamını geliştirmek, yayın dağıtımını örgütleyecek ilişkiler, örgütlenmeler yaratmak uzağımızda durmuyor.

Bunun örgütlü bir yoğunlaşmayla, planlama ve yönelimle gerçekleşeceğini, örgütlü bir dağıtım ağının yaratılmasıyla sağlanacağını bilmeliyiz. Kolektifin ortak emeğine ve örgütlü gücüne dayanarak gelişecek olan yayın faaliyetimizin bu kapsamda görevlerimiz arasına daha güçlü şekilde yerleştirilmesi gerekmektedir. Kitle faaliyeti ve örgütlenme hedefli sürdürdüğümüz bütün çalışmaların yayın faaliyetiyle somut şekilde ilişkilendirilmesi gecikmesiz atacağımız adımların başında gelmelidir.

Yayın faaliyetimizin planlı hale getirilmesi, gelişiminin ve kaydettiği mesafenin ölçülmesi görevlendirmelerle sağlanabilir. Dağıtım faaliyetimizin mevcut durumu gözden geçirilerek sorunları, çalışma tarzımız, önceliği ve kapsamı üzerine değerlendirmeler yapılmalıdır. Yayın dağıtım faaliyetimizin disipline edilmiş bir programa kavuşturulması, denetlenmesi, çalışmadan sonuçlar elde edilmesi önemli olacaktır.

Yayın faaliyeti genel çalışmalarımız arasında “yürüten” bir çalışma değil kitle faaliyeti ve örgütlenmenin ayaklarından birisi olarak gerçekleşen bir yere taşınmalıdır. Yayın dağıtım ağının öğrenlerin belirlenen hedeflere ulaşma yönelimiyle çalışma yürüttükleri yerlerde “kalıcı” olması, sıklıkla değişmemesi, yeni kitlelere ve yerlere açılma olanaklarını buralardan aramaya başlaması yerinde bir tercihtir. Yayın dağıtımını başarılı kılanın, kazanıma evriltmenin yolu çalışma yürüttüğümüz yerlerde dağıtım ilişkileri çıkarmaktan, dağıtım komisyonları ve komiteleri oluşturmaktan geçiyor. Kolektif ve kitlelerin içine uzanan örgütlenmelerle daha fazla nüfuz etmek, politik etki yaratmak, örgütlenme çağrısı yapmak böylelikle mümkün olacaktır.

“HORMONLU BÜYÜME”, ÇÖKÜŞ KORKUSU VE SEÇİMLER

TÜİK, ekonomistlerin “hormonlu büyüme” olarak tanımladığı Türkiye ekonomisinin 2017 yılının üçüncü çeyreğinde % 11.3, dördüncü çeyreğinde % 7.3 olarak, 2017 yılının genelinde ise %7.4 büyüdüğünü açıkladı. Bu büyümenin nasıl bir “büyüme” olduğunu ayrıca değerlendireceğiz. Ama 2016’da TÜİK’in, ekonomistlerin tüm itirazlarına, güvenilmezliği ve yanlış olduğu uyarılarına rağmen hesaplama yöntemini değiştirerek gerçeğinden daha yüksek büyüme rakamları çıkarıldığını hatırlatalım. % 7.4’lük büyüme rakamına iktidar yetkilileri ‘çoşkuyula’ sarılıp hep bir ağızdan ekonominin tahminlerinin üzerinde büyüdüğü, istikrar sağlandığı, refah düzeyinin yakalandığı, güçlü büyüme masallarıyla ekonominin uçtuğu çığlıkları atmaya başladılar. “Gelişmekte olan ülkeler” içerisinde ekonomisi en hızlı büyüyen ve OECD ülkeleri içerisinde de İrlanda’dan sonra ikinci sırada büyüme performansına sahip ülkenin Türkiye olduğunu söyleyerek bir taraftan “gelişmiş ekonomi” propagandası yaparken diğer taraftan da hızla yol alan ekonomik çöküş riskini gizleme telaşına tutuştular.

Zira artık tüm çabalara rağmen mızrak çuvala sığmıyor. Ekonomideki ciddi sorunlar saklanabilir boyutları aşarken enflasyon ve işsizlik çift haneli rakamlara demirlemiş, cari açık ve kamu açığı ise hızla büyümüş durumda. TL sürekli değer kaybederken döviz hızla yukarı doğru tırmanıyor, dış borç artıyor, faiz Erdoğan’ın tehdit ve “sitemlerine” rağmen bir türlü düşürülemiyor.

Üstelik bahsedilen “büyüme” halka yansımadağı gibi, rakamlar büyümenin halkı zenginleştirmek yerine daha da yoksullaştırdığını, iddia edilen aksine ekonominin, özellikle de Dolar bazında büyümekten ziyade küçüldüğünü gösteriyor. Ekonomi büyüdüğünde GSYH’nın da kişi başına düşen milli gelirin de yükselmesi gerekir. Ancak 2016’da 863 milyar dolar olan GSYH’nın 2017’de 851 milyar dolara gerilediğini; kişi başına düşen milli gelirin de 10 bin 883 dolardan 10 bin 597 dolara gerilemiş olduğunu görüyoruz.

Yine “büyüme” olmuşsa işsizliğin azalıp, istihdamın artmış olması gerekir. Ancak 2016 yılına kıyasla 2017’de işsiz sayısının 124 bin kişi arttığı görülüyor. Örnekleri daha da çoğaltabiliriz.

Ekonomide sağlıklı ve sürdürülebilir büyümenin yaratılabilmesi için öncelikle ekonominin üretime dayalı gelişmesi, üretimle birlikte üretkenliğin ve teknolojik gelişimin de sağlanması gerekir. Yani kendini yenileyen üretim ve üretim araçlarının olması, üretkenliğin geliştirilmesi gerekir. Türkiye emperyalizme bağımlı yarı sömürge yarı feodal bir ekonomiye sahiptir. Dolayısıyla Türkiye böylesi bir ekonomik yapının kendine özgü tüm semptomlarını kendi içinde ta-

şıyan bir ülkedir de. Bu ülkeye dair “gelişme”, “kalkınma” vb. anlatılar boş fiç gibi. Türkiye şimdi ithalata dayanan, dışardan sermaye akışı sürdükçe büyüyen, yavaşladıkça küçülen; inşaat ve tüketime dayanan bir büyüme gerçekliğine sahip. Bugünkü %7.4’lük (2017) büyümenin kaynağını kendini yenileyen üretim (sanayi üretimi) değil, Kredi Garanti Fonu aracılığıyla sağlanan krediler, vergi indirimleri ve teşvikler oluşturmaktadır. Bundan dolayı kalıcı, sürdürülebilir bir büyüme söz konusu değildir. Ki bu “büyüme” enflasyonu tetiklemede, cari açığı büyütmektedir. Bu yüzden kendi içerisinde kırılma özelliğe de bürünmektedir. Tam da bu kırılmanın farkında olan emperyalist para ve kredi derecelendirme kuruluşları yer yer raporlar hazırlayarak tehlikeye dikkat çekip emperyalist sermayeyi de Türk egemen sınıflarını da uyarmakta, öneriler sunmaktadır.

ÇÖKÜŞÜN AYAK SESLERİYLE GELEN ERKEN SEÇİM

Kısaca Türk egemen sınıfları ve AKP iktidarı bu şişirme büyüme hikayelerine rağmen gelen tehlikenin ve çöküşün farkındalar. İktidarlarını

kaybetme korkusu ve telaşına kapılmış durumdadır. AKP ve MHP ittifakını erken seçim kararı almaya götüren nedenlerden biri de bu korku ve paniktir. Bir yıldır ön hazırlıklarını yaptıkları, kendilerini sandıktan iktidara taşınmasını hedefledikleri seçim yasası, yandaşa yapılan teşvikler, açıklanan ekonomik paketler, OHAL güvencesi ve rakiplerini diskalifiye edecek bir dizi yasak ve düzenlemeden sonra; yine siyasi arenada da Ef-rin’le körüklenen faşist-şoven dalga

dırım tarafından açıklandı. Paket bir taraftan seçim rüşveti niteliği taşısa da diğer taraftan da artan ekonomik yıkım korkularının itirafı niteliğindedir. Zira bu korku 2 Mayıs’ta TBMM’ye torba yasa biçiminde sunulan paketin resmi gerekçesinde “ülke ekonomisinin büyüme hızını destekleme ve bu suretle kalkınmasını devam ettirmek amacıyla dünyadaki ekonomik ve politik riskler ile yakın coğrafyamızda yaşanan bölgesel olayların vatandaşlarımız üzerinde oluşturması muhtemel etkisini bertaraf etmek ve müteşebbislerin iş ve yatırım kararlarına daha sıhhatli bir şekilde odaklanmalarına imkan sağlama” şeklinde itiraf edilmektedir. Yani beklenen depreme bir ön hazırlık niteliği de taşıyor bu paket.

Bugün kapıya dayanan çöküş sadece Türkiye ekonomisinin ve burjuva feodal sistemin çöküşü değil. Bir bütün, yapısal krizlerden kurtulamayan kapitalist-emperyalist sistemin de çöküş çanlarının çalmasıdır. Söz konusu olan Türkiye gibi emperyalizme bağımlı, kendi sanayisini, bağımsız gelişimini sağlayamayan, emperyalistlerin sermaye ihracına ve ithalata bağımlı büyümeye çalışan ülkelerde kaçınılmaz olarak tüm bu politikaların sonucu dış ticaret açığı, işsizlik ve yüksek enflasyon geliştiği için ekonomisi de güçsüz ve kırılmandır. Haliyle kapitalist-emperyalist sistemin de en zayıf halkalarını bu ülkeler oluşturmaktadır.

Gelinen aşamada egemen sınıflar, bir taraftan “demokrasilik” oyunuyla, diğer taraftan OHAL, KHK gibi faşizme özgü biçimlerle, manipülasyon ve aldatmacayla iktidarını sürdürmek istiyor, yaşanacak depremlerin ve alt üst oluşun önüne geçmeye çalışıyorlar. AKP’nin 16 yıl boyunca “yapamadıklarını” Erdoğan seçim manifestolarında ilan ediyor. Halkla dalga geçer gibi “Ekonomik ivme hız kazanacak, faizler, enflasyon ve cari açık düşecek. Dar gelirli vatandaşlarımızın hayat standartları mutlaka artacak. Vergi sistemi daha adil hale gelecek. Dar gelirli vatandaşın üstündeki vergi yükü düşecek” biçiminde vaatlerde bulunuyor. Elbette halkın karnı artık bu yalanlara doydular. Yeter ki biz kitlelerin kendiliğinden bilincini kendisi için örgütlü bilince, harekete ve eyleme dönüştürmesini bilelim. Kitlelerle birlikte kitlelerin yaratıcı gücünü sandığa hapsedmeden mücadele alanlarına akıtalım. Kitlelerin üretimden gelen güçlerini alanlarda buluşturmasını bilelim.

ve histerilerin de kendi etrafında kenetlendiğini düşündükleri, kendileri için en uygun (siyasi, ekonomik, askeri vb.) ortamın oluştuğuna kanaat getirdikleri an “alelacele”(!) erken seçim kararı aldılar. T. Erdoğan da zaten bu seçimleri 20 Nisan tarihli konuşmasında “depreme hazırlık” olarak tanımlayarak korkularını itiraf etmiş oldu.

AKP-MHP ittifakı seçmenin gözünü boyayıp oylarını satın almak amacıyla devlet kesesinin ağzını aşmaktan da imtina etmedi. AKP kesenin ağzını önce (erken seçim açıklamasının öncesinde) kendi yandaşı büyük sermayeyi ihya etmek için açtı. 19 şirkete 23 proje için 135 milyar liralık teşvik paketi sundu. Sermayeye daha fazla talan ve sömürü için iktidar tarafından bütün imkanlar sunulurken yoksul halka da seçim öncesinde kaşıkla verip seçim sonrasında kepçeyle alma şartıyla bazı şeyler sunuldu. İçerisinde emekçilere biner liralık iki bayram ikramiyesi, yaşlılık maaşlarının iki katına çıkarılması, vergi ve prim borçlarının yeniden yapılandırılması, imar affı, genç girişimcilğe destek, öğrenci affı vb. bir dizi düzenlemenin olduğu “seçim paketi” Başbakan Yıl-

“ATTIĞIMIZ HER SLOGANDA, ALDIĞIMIZ HER NEFESTE KAYPAKKAYA YAŞIYOR, SAVAŞIYOR”

Gebze Hapishanesi'nden kadın tutsak Partizanlar gazetemize gönderdikleri mesajla katledilişinin 46. yılında Komünist Önder İbrahim Kaypakka'yı andılar. Tutsak Partizanların açıklamaları şöyle:

Kendinden önceki tüm önderler gibi İbrahim Kaypakka da dönemin tarihi, toplumsal koşullarının içinde ve onun ürünü olarak önderleşmiş, ülkemiz coğrafyasında gerçeğin bilgisine ulaşmanın ve pratiğe

teoriyle, hareketin ve devrimin yasalarının bilgisini harmanlayıp, o bilge güneşi yaratarak silahlandırmıştı kitleleri... Ve artı, sınıf mücadelesinin nehrinde, yukarı kalkmış gururlu başlar dizilmiş, isyanın ayak sesleriyle alanları dövüyor, altüst etmek için yeryüzünü, Nuh'un efsanevi tufanı değil, Türkiye coğrafyasından dünyayı sarsacak, kitlelerin yaşayan ve gerçek tufanı başlıyordu...

24 Nisan 1972'de başlayan o büyük tufan, 46 yıldır sömürü ve zulmü, açlık ve yoksulluğu, insanın insana kulluğunu bu topraklardan söküp atmak için sürüyor.

uygulamanın mücadelesini vermişti. Nesnelle öznel olanın uyumundan, ulaştığı gerçeğin bilgisini, düşen çiğ damlalarıyla yoğurup şafağı örmek ve gerçekliği yaşama egemen kılmak için çıkmıştı yola... Bu yolda MLM

46 yıldır kuşkusuz birçok yara da aldık, tökezledik, düştük de ama hep ayağa kalktık, ihanetleri de gördük ve yenilgiler de tattık, dal budakta bıraktık. Ama köklerimize sıkı tutunup filiz sürmekten, iyinin, güzelin,

özgür yarınların yaratıcı ve savaşanı olmaktan da geri durmadık.

Egemenlerin korkuları tam da bu sınıfsal duruşumuzdan ideolojik ve politik netliğimizden kaynaklanıyor. Egemenler; bilincimize yön veren, kavgamızın kartalı, öğretmenimiz, önderimiz Kaypakka'nın ülkemiz coğrafyasında başlattığı, yeryüzünü sarsacak büyük tufanın kendi sonlarını da getireceğini bildiklerinden, korkuyorlar. Bu korkuyu 46 yıl önce; “Türkiye’de komünizmle mücadele de şimdi en tehlikeli olan Kaypakka'nın fikirleridir. Onun yazılarında sunduğu görüşler ve öngördüğü mücadele metotları için hiç çekinmeden ihtilalci komünizmin Türkiye’ye uyarlanması diyebiliriz” şeklinde dile getiren egemenler bugün hala aynı korkuyla saldırıyorlar. Kaypakka'nın adına, resimlerine, geleneği olan Partizan'a özel “yasak” kararı uygulayarak kitlelerle buluşmasının önüne geçmeye çalışıyorlar. Çünkü egemenler de çok iyi biliyorlar ki; kapitalist-emperyalist sistemin derinleşen krizi, ülkemizde ve dünyada her geçen gün daha fazla büyüyen açlık, yoksulluk, sömürü ve baskıyı getirirken, beraberinde kitlelerin öfkelerini de kabartıp, birleştiriyor, devrimci durumu da yükseltiyor... Egemenlerin dezavantajı olan bu durum, kitlelerin örgütsüzlüğü, devrimci-komünist önderlik sorunu, ideolojik, politik, örgütsel tasfiyeciliğin ve reformist rüzgarın devrimci-ilerici güçleri de etkisi altına alıp, sardığı günümüz koşullarında maalesef onun avantajına dönüşmekte.

Bu avantajını korumak için ideolojik-politik-sınıfsal netliğe sahip Kaypakka'yı ve onun ihtilalci komünizmini, kendisi için en büyük tehlike görüyor ve saldırıyor egemenler.

Bu korkuyu daha da büyütme, ete kemiğe büründürüp 21.yy'ın tufanını yakınlaştırmak için İ. Kaypakka'yı anlamak, kavramak, devrimimizin silahına dönüştürmek önemli bir yerde duruyor.

Ancak İbrahim yoldaş, düşünce ve tezlerinden, ihtilalci özünden kopartılarak, yarattığı KP'nin ilke ve işleyişi tasfiye edilmeye çalışılarak, faşizmin kalbine sapladığı hançer olan Kemalizm ve ulusal sorun konusundaki tezleri, devrimin yolu, biçimi, araçları vb. konusundaki rehberliği revize edilip, reformizme ve sisteme entegre edilerek savunulamaz.

İbrahim Kaypakka'nın kendisinin çizdiği teori ve pratik bütünlüğünün içinde devrettiği bayrağını, emanetini yükseltip, Halk Savaşı'nı büyüterek korunup, geliştirilebilir.

Bizler de Kaypakka yoldaşı katledilişinin 45. yılında selamlarken, ardılları olarak, onun bilincini, inancını, silahını kuşanıp, emanetini baş-göz üstünde tutarak hazırlandık o büyük kavgaya. Akli cesaretle buluşturarak düştük yola;

“Biliyoruz hepimiz yolu

Ve tüfeklerimiz iyice yağlı;

Şimdi kollarımız hazır artık” haydin yürüyelim yoldaşlar!

“Kadınlar Buzu Kırıyor; Gül Oluyor, Hasret Oluyor”

HABER MERKEZİ- Tüm hapishanelerdeki tutsak kadın Partizanlar 23 Nisan tarihinde Dersim Aliboğazi'nde ölümsüzleşen halk savaşçıları Gül Kaya ve Hasret Tanrıverdi'yi yayımladıkları açıklama ile andılar. Açıklama şöyle Havanın, suyun, toprağın ve güneşin ötesine düştüğünde akıl ve yürek, rüzgara taşıyacak toz ve külden öte kalmaz bir umut yarına,

Solgun bir mavilikte savrulup duran eskimiş bir sancağa benzer, gölgeleşmiş hayat, öyle renksiz coşkudan uzak. Buza kesmiş elleri, ateşten soluklarıyla, kadınlar buzu kırıyor, gece güne, kış bahara dönüyor, Gül oluyor, Hasret oluyor, yarınlara Umut oluyor. Ve artık bir zilgit gibi dudaklarımızda adlarımız. Bir yemin gibi damarlarımızda taşıdığımız özgürlük tutkunuz

çok daha sıcak. Bastığımız toprak, dokunduğunuz tetik gölgesini üstünüzden eksik etmeyen o amansız dağlar, verdiğiniz emekle, döktüğünüz terle, geçtiğiniz ömrünüzle çok daha bizim. Hayatın yaralarını saran elleriniz, suskunluğa terk edilen cevaplanmamış soruların anahtarı yoksulun gelecek, açın ekmek düşü... Kim söyleyebilir ki artık olmadığınızı, adınızı yılgınlık teorileriyle kim yan yana getirebilir.

Duruşunuzu bilen hangi düşman o ateşten soluklarınızın rüzgarından irkilmez.

Rahat uyuyun yoldaşlar; Asla yere düşürmediğiniz, düşürmeyeceğimiz o kıvılcık bayrak, zalimin kabusu olan devrimci silahlarımız, bizlerin ellerinde. Su yatağını bulmayı, tarihi insanlık yazmayı sürdüreceksin. Bizlesiniz, sizinleyiz, yarınlar bizim!

SINIFIN ÖFKESİ SANDIĞA SIĞMAZ!

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB) yayımladığı açıklama ile 24 Haziran'da yapılacak seçimi boykot etme çağrısı yaptı. "Patronların, düzen partilerinin, tüm işçi ve halk düşmanlarının seçim aldatmacasını reddedelim, seçimleri boykot edelim" ifadelerinin yer aldığı açıklama şöyle:

İşçi sınıfının yoğun sömürü altında yaşadığı günümüzde ekonomik krize dair işaretler de kendini gösteriyor. Egemen sınıflar bir yandan ekonomide pembe tablolar çizerken bir yandan da işçi sınıfını daha da yoksul ve geleceksiz bırakacak politikalar belirliyorlar. Bu koşullar altında birçok vaat ve yalanla iç içe işçi sınıfı ve halkın önüne bir kez daha seçim sandığı getiriliyor.

Bizler biliyoruz ki seçimlere gidilirken egemen sınıfların, devletin ve düzen partilerinin gündeminde işçi sınıfı ve onun talepleri yoktur. Seçimler sistemin ve sistem içi kliklerin kendi sınıfsal ve siyasi çıkarlarından başka anlam ifade etmiyor. İşçi sınıfı ve emekçiler ise bu çıkarlara alet edilerek seçimlerde basit bir figüran haline getiriliyor.

Ekonomik kriz ile birlikte işçi sınıfına yüklenen vergiler, yoksulluğu daha da

ağır hissettiriyor. İşçilerin ise seçim dönemleri yaklaştığında verilen bu vaatlere karnı toktur artık. Taşeron kadro yalanıyla birlikte binlerce taşeron işçisi açlığa mahkum edilmiş, "güvenlik" soruşturmalarıyla da geleceksiz bırakılmışlardır. Taşeron sorunu ortadan kalkmamış daha da boyutlanarak taşeron işçiler işsizlikle terbiye edilmek istenmiştir.

Patronlara 'OHAL sayesinde grevleri erteliyoruz' diyenler, işçilerin tüm hak arama yollarını kapatıp, patronlar karşısında en güçlü silahını, grevi elinden almaya kalkmış, işçileri savunmasız bırakmaya çalışmışlardır. OHAL'de tırmanan güvencesizlik yüzlerce işçinin iş cinayetlerinde ölümüyle sonuçlanmıştır. Patronlar kârlarına kâr katarken, işçilere, açlık sınırı altında olan asgari ücret reva görülmüştür.

İşçilerin hak arama mücadelesinde en geniş örgütlenme aracı olan sendikalar, büyük oranda düzen partilerinin arka bahçeleri haline gelmiştir. İşçi sınıfının birliğini değil, sendikalara karşı güvensizliği örgütlemektedirler. Ülkede işsizlik tırmanırken, işçi

sınıfı kölelik koşullarında çalışırken ve DİSK her geçen gün daha da geriye giderken Kani Beko DİSK Genel Başkanlığı koltuğunu, milletvekili adaylığı için kullanmıştır. Kani Beko, kendinden önceki DİSK başkanlarının işçi sınıfını kaldıraç olarak kullanma geleneğine layık kalmış, konfederasyonundan istifa ederek CHP'den milletvekili adaylığı olmuştur.

edebiyatıyla çok "ulu" amaçlar ifade etseler de gerçekte tek amaçları vardır; o da işçi sınıfı ve emekçilerin sömürsünde en fazla payı kapabilmek...

İşçi sınıfı ve emekçilere 'alelacele' parlamento ve Cumhurbaşkanlığı seçimleri dayatılırken bir yandan da ekonomik kriz tartışılıyor. Dövizdeki artış düşürülemezken, faizler yüksel-

her türlü saldırısına karşı kararlı bir biçimde karşı koyarak tüm haklarını elde etmiştir. Seçimler ve parlamento her dönem işçi sınıfının taleplerinin sümen altı edildiği, tepkisinin köreltildiği, örgütlülüğünün etkisizleştirildiği bir rol oynamış, işçi sınıfının üretim alanlarında ve sokakta kazandığı haklarının yok edildiği alanlar olmuştur.

Soma'da katledilen işçiler için mahkemelerde bir adım dahi yol alınmazken işçileri tekmeleyen, yerlerde sürükleyen, insanların kollarını kıran Cumhurbaşkanı danışmanı Yusuf Yerkel milletvekili adaylığı olmaktadır. Seçim ve parlamentonun gerçeği bu kadar açık ve yalındır. Parlamento esas olarak işçi ve halk düşmanlarına, patronlara, bürokratlara açıktır ancak işçi sınıfına ve işçi sınıfının temsilcilerine kapalıdır.

Sendikalarında, konfederasyonlarında işçi sınıfının haklarını savunamayanların meclis sıralarında savunması mümkün değildir. Meclis egemen sınıfların meclisidir ve işçi sınıfına saldırı niteliği taşıyan her türlü düzenlemenin de adresidir. Meclis patronların çıkarlarını gözetirken Kani Beko gibilere ise buna çanak tutmak, işçi sınıfına saldırıları şirin göstermek düşmektedir.

Taşeron köleliktir diyen CHP'nin, AKP'nin pratiklerinden farkı yoktur. CHP her zamanki gibi kendi belediyelerinde attığı taşeron işçileri görmezden gelerek, diğer partilerin pratikleri üzerinden siyasi rant sağlamaya çalışmaktadır. İşçilerin kurtuluşu ne AKP ne CHP ne de diğer faşist düzen partilerindedir.

Düzen partileri aynı zamanda patron partileridir. Bunun kanıtı sadece patronların çıkarlarını savunmaları değildir. Düzen partilerinde milletvekillerinin çok büyük bir bölümünün patron olması dahi gerçeği ifade etmeye yetmektedir. Şu an her biri bir yığın demagojiyle, "vatan-millet"

meye, ekonomideki açıklar büyümeyle devam ediyor. Ekonomide kötü şeyler baş göstermeye başlamışsa bunun katbekat fazlası işçi sınıfına yansacaktır. Bugün dahi her şeyin pahalılaştığı, alınan ücretin ihtiyacı karşılamaktan çok uzak olduğu koşullar yaşanırken, işçi sınıfını gelecekte daha kötü günlerin beklediği aşıkardır. Egemen sınıflar ekonomideki kötü gidişatın ve krizin yükünü her zaman olduğu gibi işçi sınıfının sırtına yıkmaya çalışacaktır. Daha bugünden patronlar işçi sınıfına saldırılarını yoğunlaştırmış durumdadır.

Egemen sınıf kliklerinin, işçi sınıfı ve emekçilere düşmanlıkta ortaklaşan bir çizgiyle, kendi aralarında ittifak kurmaları, birbirleriyle seçim üzerinden iktidar yarışına girmelerinin işçi sınıfına kazandıracığı hiçbir şey yoktur. İşçi sınıfı hak ve kazanımlarını parlamento ya da seçimlerde elde etmemiştir. İşçi sınıfı grevle, direnişle, omuz omuza vererek, uzun yollar kat ederek, meydanları doldurarak, fabrikaları işgal ederek, yüzlerce gün çadırlarda direnerek, patronların, çetelerin, devletin polis ve jandarmasının

İşçi sınıfı ve ezilen kesimlere reva görülen kölelik koşulları, baskı ve zulüm seçim sandığıyla ortadan kalkmayacaktır. Sandık sömürü çarkının bir parçasıdır. İşçi sınıfının mücadelesi seçim aldatmacalarını aşacak, sınıfın öfkesi sandığa sığmayacaktır. Oy atmakla yoksulluk bitmeyecek, sömürü çarkı ortadan kalmayacaktır. Emeğimizi gasp edenlere, geleceğimizi karartanlara karşı geleceğimizi kendi ellerimizle yaratabiliriz. Kurtuluşu sandıkta değil, sınıf mücadelesinde arayalım. Sömürüye, baskıya, zulme karşı cevabımızı oy atarak değil sınıf mücadelesini yükselterek gösterelim. Patronların, düzen partilerinin, tüm işçi ve halk düşmanlarının seçim aldatmacasını reddedelim, seçimleri boykot edelim.

BİRLİK MÜCADELE ZAFER!

DİRENE DİRENE KAZANACAGIZ!

KURTULUŞ SANDIKTA DEĞİL, SINIF MÜCADELESİNDEDİR!

SEÇİMLERİ BOYKOT ET, MÜCADELEYİ YÜKSELT!

SEÇİMLER EKSENİNDE REFORMCULUK VE DEVRİMCİLİK

MLM'ler Mao yoldaşın söylemiyle herhangi bir ülkenin tecrübelerini referans olarak görüp, sınıf mücadelesinin önlerine çıkardığı sorunlara cevap ararken bu tecrübelerden yararlanır ama bunu yaparken ne bu yaşanmış tecrübeleri, ne de dünya halklarının büyük ustalarının söylemlerini asla dogma olarak ele almazlar.

Ustalarımız MLM'ler için, bizler için birer yapıtaşları, referans noktalarıdır. MLM'ler bütün tanımların ve kavramların, tezlerin, açıklama ve değerlendirmelerin, kısacası bilginin mutlak olmadığını gö-

relili bir değer taşıdığını da bilerek hareket ederler. MLM'ler, dogmatizmin yani değişen gerçeklik karşısında gerçeklerin değişmez olduğunu varsayan tüm açıklama, anlayış ve formüllere saplanıp kalmanın düşmanıdır. Çünkü dogmatikler mutlak ve durağan düşünce sistemleriyle gerçek yaşamdan, yaşamın nesnel gerçeğinden kopuklardır. Dogmatikler, idealisttirler de aynı zamanda. İdealistlerdir çünkü kalıcı, dokunulmaz, kalıplara sokulmuş anlayışları heybelerinde sü-

rekli var ederler, mutlak ve durağan düşünce sistemleriyle somut gerçeği, gelişimi, değişimi yadsırlar.

Egemen sınıflar iktidarları boyunca emekçi yığınların kendi yaratıcı ve dönüştürücü güçlerinin bilincine ulaşmasına engel olmak için sistematik manipülasyonlarla gerçekleri çarpıtırlar. Dogmatiklerin toplumsal olay ve olguları kendi tarihsel, özgün koşullarından kopararak tek yönlü biçimde değerlendirmeleri, olguları bilimsel tarzda kavrama çabasından tamamen uzak tarihsel gerçekleri öznel, keyfi yorumlayan anlayışları, kitlelerin yaşadığı bilinç bulanıklığına küçümsemeyecek boyutta olumsuz katkılar sunmuştur.

Onlar için MLM olmanın kıstası sadece MLM klasiklerini okumak ve birinci sayfasından son sayfasına kadar ezberlemekten ibarettir. Bu boyutuyla "bilmek" onlar için yeterlidir.

Oysa MLM'ler için öğrenmek (bilmek) demek, Kalinin'in söylemiyle "Marksist yöntemi benimsedikten sonra, uğraşımıza bağlı diğer sorunlara Marksistçe çözümler getirmeyi başarabilmek demek"tir.

Nasıl ki bir örgütün karakterine doğal ve kaçınılmaz olarak rengini veren şey o örgütün eyleminin niteliği ise bireyin gerçeğine, niteliğine renk veren de esasen onun eylemleridir. O niteliğin tek ölçütü de sınıf mücadelesinin gerçeğiyle ilişkisidir. Gerçekten kopuk her söylem bizim reddimizdir ve İ. Kaypakkaya yoldaşın söylemiyle "entelektüel gevezelikten" öte bir anlam taşımamaktadır.

MLM'ye yabancılaşmış, kronik miyopluklarına ek olarak omurga sistemleri felç olmuş bu anlayışların belirgin ortak özellikleri günün karşımıza çı-

kardığı sorunların çözümlerini anda değil geçmişte aramaları, somut koşulların somut tahlili yerine var olan tahlillerin bıktırıcı tekrarları, yorumların yorumlayanları olmalarıdır.

Nicel ve nitel olarak daralarak etkisizleşmiş, ideolojik siyasi olarak ehlileşip güçten düşmüş, söylemde hepsi sınıf eksenli çizgiye sahip bu anlayışlar örgütsel olarak da tarihinin en sorunlu dönemlerini yaşamaktadırlar. Kendilerini var eden özgün ideolojik-siyasi çizgileri ile çelişmeler de örgütsel varlıklarını Kürt Ulusal Hareketi'ne (KUH) endeksleyerek devam ettirme uğraşındaki bu anlayışlar, örgütsel güç bakımından diğer örgütlerin hiçbirisiyle karşılaştırılmayacak ölçüde olanaklara sahip KUH'un güncel ve dönemsel politikalarının yedekleneni durumuna düşmüştür. Bu yedeklenişin, savruluşun en somut örneği 1 Mayıs ve 24 Haziran parlamento ve "Cumhur" başkanlığı seçimlerinde aldıkları tavrıdır.

Kitleler bir yana kendilerini bile değiştirmeye dönüştürme becerisinden uzak, negatif anlamda değişen ve gerileyen, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarını karşılamada sınıfta kalmış bu oportünist

"önderlikler" İstanbul 1 Mayıs tartışmalarında aralarında sadece ton farkı olan her renkten diğer reformist, oportünist anlayışlarla birleşerek "kitlesele bir 1 Mayıs"ı Maltepe'de "bayram" havasında kutlamışlardır. Taksim'de olmaya tartışma boyutuyla dahi cüret edemeyen kerameti kendinden menkul "öncü"lerin esaslı gerekçesi ise kitlelerin devletin saldırganlığı nedeniyle Taksim'de olmayacakları, kitleleri "korkuları"nın şekillendirdiği olumsuz ruh hali idi. Ülkemizde ve dünyada tasfiyeci akımlara göğüs germekten uzak, sınıf mücadelesini

pakkaya'nın görüşlerini referans alan kesimler tam da burada eleştiri konusu yaptığımız, bir 'tercih'e tekabül eden bu yönelimin, pratiklerin niteliği üzerinde yeniden ve bir kez daha düşünmelidirler. Düşünmelidirler çünkü o zaman; sadece var olmak adına, "var olan her şey işe yarar" Makyavelist mantığıyla hareket eden, bunu kendisini var eden her şeyden vazgeçerek yapan anlayışların yeniliğe değil, yeniliğe yelken açtıklarını göreceklerdir.

Sağ tasfiyeci grubun seçimlere dair kamuoyuna yaptığı açıklamanın başlığı şu şekildedir: "Erken seçim sadece erken seçim değildir". Bu makaleyi okuyanların bu başlığa tebessüm ettiğini kiminse garipsediğini tahmin etmek zor değil. (muhatap alınmalı mı) Haklılar da...

Evet, bugün gerçekten de farklı anlamlar yüklendiği için Haziran seçimleri ne dostlarımız ne düşmanlarımız ne de bizim için özellikle de bu başlıkla seçimlere katılımını duyuranlar için sadece 'seçim' olmaktan çıkmıştır. Neden mi?

Tüm devlet kurumları gibi parlamento da egemenlerin iradesinin temsil edildiği, çıkarlarının korunduğu yerdir. "Millet iradesinin temsil edildiği yer" vb. her söylem yalandır ki zaten bu yalana reformistlerimiz haricinde söyleyenler dahi inanmamaktadır.

Burada millettan kastedilenin burjuvazinin iradesi ve çıkarları olduğunu biliyoruz. Eğer ki parlamento burjuvazinin ve devletin sahiplerinin çıkarlarına uygun bir işlev görüyorsa parlamento "kutsal" olmakta ve onun üstünde hiçbir "güç" olmamaktadır. Değilse ülkemizde ya da dünyanın farklı coğrafyalarında sayısız örneklerde olduğu gibi kutsallığı unutulmuş bir kenara atılıp devre dışı bırakılmaktadır.

Dünyanın hiçbir yerinde görülmemiştir ki parlamentonun sermayenin çıkarlarına karşı olduğu halde "milletin iradesi bu yönde tecelli etmiştir" diye burjuvazi tarafından "saygı" gösterilsin. Sermaye hakim olduğu devletin niteliğinden farklı bir devlet kurumuna zaten izin vermez. Devletin niteliği neyse kurumlarının niteliği de ondan farklı değildir, olamaz. Burjuva demokrasinin en "kusursuz" işlediği ülkelerde bile bu böyledir.

nerede "kimlik ve insan hakları", "demokrasi ve demokratik haklar" "seçimler" vb. mücadelesine indirgenen kitle kuyrukçusu bu anlayışların Maltepe tercihinin şaşılacak bir yanı yoktur.

"Süslemesiz ve dolambaçlı cümleler olmaksızın dile geldiğinde gerçek, daha bir gerçektir"

(Miguel de Unamuno)

Devamla; aynı oportünistler bu defa seçimler aracılığıyla mücadele ettikleri devletten değil, ona hükümet eden (ederken de doğallığıyla rengini veren) komprador sermayenin var ettiği bir bireyden kurtulmanın hesabını yapmakta, olur da hesapları tutarsa düzeni önce iyileştirip, sonrası "kismet olursa" değiştirme anlayışıyla hareket etmektedirler.

Böylesi bir değişim mümkün müdür? Bu anlayışlarıyla değiştirmeye güçleri var mıdır? Yeter mi? Bu tartışmalara girmeye gerek dahi görmüyoruz. Zira değiştiremeyeceklerini, değişenin sadece kendileri olduklarını, durumlarının, tercih ettikleri yönelimlerinin adları gibi "geçici" olmadığını onlar da biz de biliyoruz. MLM'yi ve Kay-

Özellikle bizim gibi faşizmin sürekli olduğu ülkelerde parlamentonun varlığı olağanüstü koşullar söz konusu değilse seçimlerin yapılması, halkın seçimlere katılımı, oy vermesi egemenlerce “ülkemizde demokrasi var”, “demokratik bir ülkeyiz” yalanı büyüsun diye özendirilir. Seçimler ve parlamentonun varlığı rejimin demokratik oluşunun kanıtı olamaz. Aksini iddia edenlere Osmanlı’da 1876’larda, TC’de ise kuruluş yıllarından itibaren parlamentonun var olduğunu anımsatırız. Aslında bu kurumlar söz konusu misyonlarıyla faşizmi maskeleydikleri için burjuva anlamda bile demokrasinin varlığına, gelişimine engeldirler.

Seçimlere dönersek; seçimi isteyen kimdir? Reddedilen, karşı çıkılan, meşru görülmeyen bir seçime ayak uydurmanın, seçimleri isteyen istemine uygun pozisyon alışı açıklaması var mıdır? Bunun neden olduğu trajikomik durumun anlaşılır bir yanı var mıdır? Meşru olmayan bir seçime katılarak seçimlerin meşru olmadığını söylemenin nasıl bir tutarlılığı olabilir, bu tutum ideolojik-siyasi bir aczin kanıtı değil midir?

Egemenler sömürü sistemlerini sürdürebilmek için kendi sınıfsal çıkarlarını toplumun ortak çıkarı olarak göstermek zorundadır. Bugün her iktidar gibi AKP iktidarı ve müttefiklerinin yaptığı da budur. KUH’un mevcut yönelimi düşünüldüğünde onların parlamentoda olmak ısrarı da bir yere kadar anlaşılmalıdır. Peki ya dışında ki “sol-sosyalist” güçlerin parlamento ısrarı nedendir? Sadece dostlar alışverişte görsün olamaz?

KUH’a “bir yere kadar” dememizin de elbette nedenleri vardır. Hemen alta sıralayacağımız nedenlere rağmen şimdiye kadar yapılagelmiş, yaşanmış şeyleri aynı şekilde yapmaya devam etmenin anlamı nedir?

3’ü büyükşehir olmak üzere 11 il, 95 ilçe ve beldede HDP belediyelerinin neredeyse tamamına yakınına atanan kayyumlar; 70’e yakın belediye başkanının tutuklanarak hapsedilmesi; 59 HDP milletvekilinin 55’i hakkında yüzlerce fezlekeyle açılan soruşturmalar; eşbaşkanlar dahil 30’a yakın (ki bu sayılar sürekli artmaktadır) milletvekilinin gözaltına alınıp tutuklanması, (devamsızlık gerekçesiyle de) milletvekilliklerinin düşürülmesi; soruşturma izni dahi verilmeyen Cizre bodrum katliamları; yıkılan şehirler, göç ettirilen yoksul binler, sokaklarda çırılçıplak sürüklenen bedenler; Şirnex, Sûr, Silopî, Gewer, Gımgım, Nisêbîn, Hezex, Licê, Farqîn ve Cizre; şirketlere, gazetelere, dini vakıflara dahi atanan kayyumlar, el konulan, kapatılan, gasp edilen sermayeler... Şimdi bir kez daha düşünelim seçimlere katılım gösterilen ülke gerçeğini ve bunlar yaşanırken o umut bağlanan

parlamentonun bu süreçteki rolünü...

Ülkemizde faşizmin örtülü ya da açık sürekli olduğunu unutmadan sandığa gitmenin hala demokrasiyi savunmak olduğuna inananlara soruyoruz; üstte örneklediğimiz yaşanmışlıklar sizler için seçimleri redderek boykot etmenin yeterli gerekçeleri değil midir? Ne adına sandığa gidiyor, kitlelere sandığı gösteriyor, hangi “demokrasi”yi savunmak adına kitlelere oy kullanmayı öğütüyorsunuz?

Bir kez daha Miguel de Unamuno’nun sözünü anımsatıyoruz: **“Süslemesiz ve dolambaçlı cümleler olmaksızın dile geldiğinde gerçek, daha bir gerçektir.”** Süslemesiz, dolambaçsız savunucularıyla birlikte parlamenter legalist hayalleri, reformist fantezileri yerle bir eden, anlamsızlaştıran gerçekler...

Sormaya devam edelim; Kürt halkının evlatları körleştirip sağırlandıran parlamenter sistemde katledilmedi mi? HDP siyasetçileri parlamenter sistemde tutuklanmadılar mı? Devletin faşist gerçeği olanca açıklığıyla meydandayken parlamento zemininde kalmayı her şey haline getirmek, buna destek olmak ideolojik-siyasal kırılmanın işareti değil midir?

Tarihte, tarihimizde kendisine komünist yaftası takanlar stratejisine (ki varsa) hizmet etmesi gereken, onu güçlendiren taktik kararları sadece dost hatırına, dostlar yalnız kalmasın diye almıştır? Alınıyorsa; dostlarla olan ilişkinin biçimleri de taktik denilen kararların da ideolojik-siyasal gerçeğin de yeni baştan sorgulanması en azından komünistliklerinin sorgulanması gerekmiyor mu? Ve yine sormak gerekir; Kürt ulusunun yaşadığı zulmün öncesi ve bugünüyle kaynağı ve nedeni sadece faşist Erdoğan mıdır? Devlet gerçeğini unutarak faşist Erdoğan’ı ülkenin gerçek sahibi kompradorlarla ilişkisinden bağımsız ele almak akıl tutulması değil de nedir?

İdeallerimizi ve sınıfı sembolize eden kızıl bayrağı Kobanê ve Rojava’daki silahlı direnişte fiilen yer alarak sallayanların Türkiye’de parlamentarizm batağına saplanıp kalması, aynı anlayışların aynı bayrağı sandık başlarında sallaması, seçimlerle oy kullanarak sistemi değiştirmenin mümkün olacağına inanmaları, kitleleri de buna inandırma çabaları kızıl bayrağa ihanet değil de nedir?

Bu anlayışların tartışmasız hiçbir meşruluğu olmayan seçimlerin meşruluğunu tartışarak seçimlere dahil olmalarının birincisi; seçimleri meşrulaştırmak, ikincisi ise; kendi “meşruluk”larını tartıştırmak olduğunu bilmiyor, görmüyorlar mı? Bizim gördüklerimizi, farkında olduklarımızı, itirazlarımızı, uyarı ve eleştirilerimizi onlar da elbette görüyorlar, farkında-

lar. Farkında oldukları için de “ama” ile başlayan, “fakat kitleler boykota hazır değil” ile devam eden cümleler kuruyorlar.

Kitleler hazır değil diyenlerin, bugün boykotu “kitlelerin (ki kitleleri hazırlamaktan da sanırsınız vazgeçtiler ya da o görevi başkalarına havale ettiler) hazırlıksızlığı, devrimci muhalefetin ya da alternatifi güçsüzlüğüne sığınarak reddedenlerin pozisyonunun; silahlı mücadelenin başlatılması için bozkırların bir bütün kurumasını, kitlelerin hazırlanmasını savunan Aydınlıkçılar’dan, dünkü Şafak revizyonistlerinin pozisyonundan, anlayışından farklı yerlerde olmadığı görülmelidir.

Bu gerçek üzerinden koşulların elverişsizliğini dillendiren iflah olmaz idealist, teslimiyetçi tüm eğilimler ve onun sözcüleri mutlaka her platformda teşhir edilmelidir. Başka siyasal hareketler bir yana ‘Kaypakkaya geleneğinin sürdürücüleri’ olduğunu savunan “geçiciler”den etkilenmiş taban bu gerçeği, bu benzerliği görecektir ve bu pratiği mutlaka sorgulayacaklardır.

Devletin ve parlamentonun gerçeği ve işlevine dair her sözümüz düzen içi anlayışlara ek olarak o arayışa kapı aralayan yeni reformistlerimizce yüksek sesle itiraz nedeni olmakta, bizler kitlelerden kopuk, keyfi-sübjektif politik kararlar alan, Marksist ustaları anlamayan hatta Marksist olmayanlar olarak suçlanmaktayız(!)

GERÇEK NEDİR PEKİ? YA DA SÜBJEKTİF OLAN KİMLERDİR?

Engels yoldaşın 1890’lara dair ya da Lenin yoldaşın 1905-06’lardaki seçimlere ve parlamentoya atfettiği önemi, o dönemin somutluğuna dair söylenmiş sözleri günümüze aynen taşımak o günün koşullarında doğru olan söylemlerle bugünü, bugünün pratiğini mahkum etmeye kalkışmak, kimi benzerliklerden hareketle buyurun Lenin yoldaş böyle söylüyor, kimi farklılıklar içinse hayır Lenin yoldaş bunu söylemiyor savunusu, herhangi güncel, taktik kararı yaklaşımı ustalarda yok diye reddediş, bugünü dünle Leninistler’i Lenin’le ya da diğer ustalarla mahkum etmek başka kronik hastalıklar bir yana en basitinden kaba dogmatik idealist bir yaklaşımdır.

Faşist yasal siyasal parti ve çevrelere bile propaganda yapma hakkı tanımayan, seçimler sonrası faşist saldırganlığa “halkın” onayını da alarak meşruluk kazandırmaya çalışan iktidarın ortaoyunun figüranı, katılımcısı olmak halka karşı işlenmiş bir suç olacaktır. Devrimciler sosyalistler bu suça asla ortak olamazdır.

Halka karşı saldırıların ancak halk kitlelerinin üretim ve yaşam alanlarında, mücadele alanlarında, sokakta ör-

gütlenmesi ile engellenebilir. Enerjimiz buna harcanmalı, kitleleri sandığa değil örgütlü mücadeleye ve sokağa taşımalıyız. Değişim, kitlelerin sadece enerjisini değil ufkunu da boğan sandıkta değil kitle mücadelelerinde mümkündür.

Boykotun kitlelerce anlaşılması, kitlelerin boykota mesafeli oluşu, sahiplenmeyişi vs. vs. her türden kitle kuyrukçusu gerekçe bugünkü mevcut ekonomik siyasal atmosferde, emeğe, halka ve temsilcilerine saldırıların en uçta ve keskin biçimde yaşandığı bu günlerde hiçbir inandırıcılığı olmayan gerekçelerdir.

Ve boykot; bugün devrimci yapıların reformist anlayışlarla arasına set çekip ayrışması boyutuyla da daha da önemli bir hale gelmiştir. Bir kez daha, iktidarın hedef ve amaçlarının seçimler ve yasal kılıflarla işlerlik kazanması kitlelerde umutsuzluk yaratacaktır. Bu umutsuzluğun sahibi, yaratıcısı bir yanıla egemenlerken diğer yanıla da halkın enerjisini, umutlarını sandıklara taşıyarak orada boğulmasına neden olan, pirincin içindeki beyaz taşlar misyonunu oynayan “sol” olacaktır. Devrimcilerin görevi egemenlerin aşmaya çalıştığı ekonomik-politik-yönetimsel krizi derinleştirmek, bu krizi aşmak için gündeme aldığı seçimlere gerekçesi ne olursa olsun “ama”lı kan taşımak olmamalıdır.

Sorun seçimleri boykot eden anlayışların nicel gücü ya da güçsüzlüğü değildir. Ki herkesin kabulüdür; seçimlere katılacak güçlerden KUH’un bileşenleri dışında seçimleri nicel olarak etkileyecek güç de yoktur, bu boyutuyla seçimlere katılımın ya da reddin nicel etkisi asıl tartışma değildir. **Sorun düzene karşı tavizsiz devrimci duruş sorunudur, sorun düzen dışı güçlere legal kanalları ‘açarak’ devrimci dinamikleri boğma, tasfiye etme girişimlerine karşı devrimci iradeyi, itirazı var etme sorunudur.** Yeniden vurgulamak gerekirse; **“Halk kitlelerinin ihtiyacı faşist ittifaklar ve seçim aldatmacaları ya da sandığa umut bağlayan muhalefet çizgisi değildir. İşçi sınıfı ve halkın gerçek ihtiyacı sınıfsal, ulusal, cinsel sömürü ve baskıya karşı devrimci iddia ve özgüvene dayalı politik iktidar savaşıdır.”**

Son olarak...

1940’larda seçme ve seçilme hakkı için mücadele eden Fransız kadınları yok sayılışlarına itirazlarını “Fransız kadınları Fransız mı?” sloganı ile ifade etmişlerdi. Bizde varoluşlarını tartıştıran Türkiyeli sosyalistlere soruyoruz siz gerçekten Türkiyeli misiniz?

KAOSTA YENİ PERDE: İRAN'IN NÜKLEER ANLAŞMASI VE ABD

ABD'nin, İran'ın bölgedeki etkinliğini artırmasının önüne geçemediği bir gerçektir hatta son yıllarda ABD'nin Ortadoğu'daki üstünlüğünün gerilediği Rusya ve İran'ın ise güçlendiği neredeyse genel kabul haline gelmiştir.

İran 1979 İslam Devrimi'nden bu yana ABD'nin şer odağı ilan edip hedefine aldığı bir ülke. ABD İran'ın bölge siyasetindeki etkinliğini kırmak, var olan rejimi ortadan kaldırmak için savaş da dahil birçok politikayı hayata geçirdi. Bölgedeki hedeflerden biri olan Esad rejimini devirmek, İran'ı çevreleyip etkisizleştirme planında iyi bir taşı. Plan işlerse İran'a sıçramak daha kolay olacaktı.

Kuzey Afrika ve Ortadoğu'daki halk ayaklanmalarının Suriye'ye sıçraması, ABD'ye bu fırsatı verdi. Mart 2011'de artık Suriye'deki barışçıl, demokratik hak talepleriyle başlatılan gösteriler bir iç savaşa dönüşmüş ancak geçen yedi yıla ve birçok müdahaleye rağmen ne Esad iktidardan düşürülebilmiş ne de ABD "şer odağı" İran'a sıçrama gerçekleştirip hedefine ulaşabilmişti.

Daha da ötesi İran, 2015 yılında ABD'nin uyguladığı ambargo gerekçelerinin en önemlilerinden biri olan nükleer çalışmalarıyla ilgili, içinde ABD'nin de olduğu İngiltere, Fransa, Rusya, Çin ve AB ülkeleriyle bir anlaşma imzalayarak üstündeki ekonomik ve siyasi baskıları azaltmayı başardı. Dolayısıyla bu anlaşma ve ardından Suriye'de değişen dengeler İran'ı bölge siyasetinde daha etkin ve güçlü kılarak uluslararası alanda da siyasi ve ekonomik faaliyetlerinde daha rahat hareket etmesini sağladı.

ABD Başkanı Trump seçim kampanyasından bu yana İran'la yapılan nükleer anlaşmanın bir işe yaramadığını ve bu anlaşmaya karşı olduğunu her fırsatta dillendirdi. Yine İran'ın bölge siyasetindeki oynadığı etkin rolün kabul edilemezliği, oluşturmaya çalıştığı "Şii hilal'e, Akdeniz'e inme planlarına da izin verilmeyip İran'ın etkisizleştirilmesi konusundaki kararlılığını birçok konuşmasında vurgulamaktan da kaçınmadı. Obama döneminde yapılan anlaşmayla görece yumuşatılan söylemler "anlaşmanın

işe yaramaması", emperyalist-kapitalist sistemin krizinin derinleşmesi, bölge siyaseti ve emperyalist devletler ya da bloklar arasındaki rekabetin keskinleşmesini getirdi. Dolayısıyla da bu durum rekabet halindeki güçlerin de politika ve ele alışlarında kendini gösterdi.

Nihayetinde ABD Başkanı Trump, Ortadoğu'da tansiyonu daha da yükseltecek olan İran'la yapılan nükleer anlaşmadan çekilme niyetini Ocak ayında "üç aylığına son defa uzatıyorum" diyerek ortaya koymuştu. Trump'un bu mesajı vermesinin ardından geçen üç aylık süre 12 Mayıs'ta sona erdi. Anlaşmanın imzacısı olan ve ABD'nin anlaşmadan çekilmesini istemeyen diğer imzacı devletlerin gerçekleştirdiği diplomatik trafiğe ve anlaşmadan çekilmemesi gerektiğine dair yapılan çağrılara rağmen ABD anlaşmadan çekildi.

ABD'nin tutumuna karşı İran ise tavırını; ABD'nin anlaşmadan çekilmesi halinde, ABD'nin pişman olacağı ve kendilerinin de anlaşmadan çekileceği, aynı zamanda nükleer çalışmalarına istedikleri seviyeden yeniden başlama kabiliyetlerinin olduğunu sert ifadelerle ortaya koyarak gösterdi.

ABD'nin, İran'ın bölgedeki etkinliğini artırmasının önüne geçemediği bir gerçektir hatta son yıllarda ABD'nin Ortadoğu'daki üstünlüğünün gerile-

diği Rusya ve İran'ın ise güçlendiği neredeyse genel kabul haline gelmiştir. Dolayısıyla ABD'nin bu durumu aşma ve bölgedeki egemenliğini yeniden tesis etme konusunda yeni hamleler gerçekleştirmesi beklenmedik değildir. ABD'nin 12 Mayıs'ta yeniden uzatılması gereken İran'la

matik ilişkilerini kestğini açıklaması ve Katar'ın da Fas'ın açıklamalarını desteklemesi bu noktada dikkat çekici başka bir gelişmedir. Yine son haftalarda ortaya atılan ama yaşama geçirme koşullarının olup olmayacağı tartışma konusu olan, Suriye'ye Arap gücü yerleştirilmesi iddiaları, bölgeye istikrar getirmeye katkı sunulmasından çok ABD'nin yerel işbirlikçisi devletlerinin askeri gücüyle birlikte fiilen sahaya çekilerek bölgedeki işlerliği, etki gücü ve sonuçları noktasındaki ilk verilerin elde edilmesi açısından "yararlı" olacağı açıktır.

ABD'nin nükleer anlaşmadan çekilmesi İsrail'i memnun etse de AB emperyalistleri ve ABD içinde bu politikayı benimsemeyen önemli bir odak mevcut. Nükleer anlaşmadan çekilmesinin ardından ABD dışında diğer Batılı emperyalistlerin, Rusya ve Çin'in tutumu gelişmelere yönünü kazandıracak faktörlerdir. Avrupalı

emperyalistler ABD'nin anlaşmadan çekilmemesinden yana bir tavır takınsalar da ilerisi için güvenilmez bir tutuma sahipler. İsrail Suriye üzerinden İran'a saldırarak İran'ı çatışmaya kışkırtırken İran'ın daha dengeli bir siyaset izlediği görülüyor. Bu şartlar altında İran'ın varolan konumunu devam ettirebilmesi başta Rusya ve Çin'in kollayıcı politikalarına bağlı olduğu kadar kendi içinde karşılaştığı toplumsal çelişkilerin seyrine de bağlıdır. Artan ekonomik ve toplumsal çelişkiler İran özgülünde toplumsal muhalefetin etkisini göz ardı etmemeyi gerektiriyor.

Bütün bunlara karşın ABD'nin başta S. Arabistan olmak üzere ağırlıklı olarak Körfez ülkelerini oluşturan, İran'ın bölgedeki nüfuzundan rahatsız olan devletlerden oluşan koalisyonu güçlendirip genişletme noktasındaki çabalarını önemsemek, ABD'nin İran ve bölgeye dair orta ya da uzun vadeli planlarının bir parçası olarak görmek yerinde olur. Kısa süre önce Fas'ın, ülkeyi istikrarsızlaştırdığı, terörü finanse ettiği iddiasıyla İran'la diplo-

emperyalistler ABD'nin anlaşmadan çekilmemesinden yana bir tavır takınsalar da ilerisi için güvenilmez bir tutuma sahipler. İsrail Suriye üzerinden İran'a saldırarak İran'ı çatışmaya kışkırtırken İran'ın daha dengeli bir siyaset izlediği görülüyor. Bu şartlar altında İran'ın varolan konumunu devam ettirebilmesi başta Rusya ve Çin'in kollayıcı politikalarına bağlı olduğu kadar kendi içinde karşılaştığı toplumsal çelişkilerin seyrine de bağlıdır. Artan ekonomik ve toplumsal çelişkiler İran özgülünde toplumsal muhalefetin etkisini göz ardı etmemeyi gerektiriyor.

ABD'nin bölgedeki egemenlik mücadelesi ve İran'ı etkisizleştirme hamlelerine baktığımızda nükleer anlaşma üzerinden İran'a olan yönelimini hafife almamak, kaosun bir politika olduğu süreçte bölgemizde her an yeni bir savaşın patlak verme ihtimalini de reddetmemek gerekiyor. Bugünkü karşılıklı hamleler kontrollü ve aşamalı bir çatışmaya işaret etse de ipin nerde kopacağı belli değildir.

Seçim İttifakları ve CHP'nin Tavrı

Solcu geçinen bir partinin, seçmenin gözünün içine soka soka bu ittifak arayışlarına girmesi ne ile açıklanabilir? Aslında bizler açısından durum çok nettir. Başta da ortaya koyduğumuz gibi, CHP rolünü çok iyi oynamakta, karakterine uygun bir konumlanış içine girmektedir. Yoksa dünden bugüne Kürtler, devrimci ve demokratlar için tescilli bir faşist olan Meral Akşener'le, Devlet Bahçeli'yle ve bunların partileriyle yapılan ittifak nasıl açıklanabilir ki?

TC egemen sınıflarının içine girmiş oldukları yönetememe krizi her geçen gün derinleşerek devam ediyor. 2002 yılından bugüne kadar tek başına hükümet olan, bu süre zarfında da istediği birçok şeyi hayata geçiren AKP, dün kol kola yürüdüğü Gülen Cemaati ile yollarını ayırdıktan sonra, 15 Temmuz darbe girişimini de bahane ederek, OHAL uygulamalarıyla, milletvekillerinden gazetecilere, akademisyenlerden sendikacılara, öğrencilerden işçilere kadar, toplumun muhalif kesimlerine yönelik kapsamlı bir tutuklama saldırısıyla; yıpranmış, eskimiş, itibarını kaybetmiş sistemi yeniden ayağa diriltmenin çabası içine girmiştir. Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan ve yaveri MHP lideri

Devlet Bahçeli, sistemin içinde bulunduğu durumu itiraf ederek, Ekim ayına kadar dışlerini sıkabileceklerini ancak gelinen aşamada bunu yapamayacaklarını söyleyerek bir an önce erken seçime gidilmesi kararı aldılar.

24 Haziran günü yapılacak Cumhurbaşkanlığı ve milletvekilliği seçimlerinin duyurusundan sonra, daha önceden başlayan, partilerin "ittifak" arayışları hız kazandı. Bu ittifak arayışlarının en tartışılan partisi yine CHP oldu. Çizgisi ve ne yapacağı net olan burjuva faşist partiler açısından çok büyük bir sorun yok aslında. Onlar açısından girilecek ittifaklardan ne kadar nemalanacakları, meclise ne kadar milletvekili gönderecekleri ve kendilerini bir süre daha nasıl var edecekleri meselesi önemlidir. Sadet Partisi, DP, BBP vb. irili ufaklı partiler bu duruma örnek verilebilir. Ancak bugünkü durumda MHP ve AKP'nin ciddi bir kriz yaşaması bu oy oranı düşük partilere ihtiyacı doğurmaktadır. Bu durum aynı zamanda muhalefetteki düzen partileri için de geçerlidir. Yanlarına alacakları her bir oyla AKP'yi zorlayacaklarını düşünmektedirler. Bundan kaynaklı başta

CHP olmak üzere birçok parti pragmatist yaklaşmakta, omurgasız ittifak arayışlarına gitmektedir. Burjuva-federal partilerin genel anlamda ittifak politikası her dönem böyle olmuştur. Kendilerini var etmenin koşulu olarak, dün söylediklerini unutan, yarın olabilecekleri gözardı eden, günü

kurtarma üzerinden birlikler oluşturulmaktadır. Elbette bu birliklerin ana etmenlerinden birisi de faşist sistemin devamlılığının sağlanması, bekasının korunmasıdır.

95 YILLIK SOL MASKELİ FAŞİST CHP

CHP'nin bu partiler içinde ayrı bir yere konması gerektiğinden bahsettik. Sonda söyleyeceğimizi en başta söyleyelim... CHP bizim açımızdan faşist TC devletinin temel direği olan, faşist bir partidir. Ancak CHP'yi diğer partilerden ayrı ele almamızı sağlayan özelliği, başta Aleviler olmak üzere, bir kısım ilerici, demokrat kesimi içinde barındıran, dolayısıyla devrimcilerin örgütlenme çalışmalarında dikkate alması ve yönelmesi gereken bir kitle tabanına sahip olmasıdır. On yıllardır, sol maskesi altında kandırılmış, aynı zamanda alternatifsizlikten kaynaklı CHP'ye yanaşmış bu kesimin gerçekleri görmesi ve kendi kurtuluşlarını sağlayacak devrimci-komünist öncülerıyla hareket etmesi için, gerçekleri ortaya çıkarmaya devam etmemiz gerekiyor.

Uzun yıllar boyunca CHP genel başkanlığı yapmış olan Deniz Baykal'ın

bir gecede, bir kaset olayıyla görevinden alınmasının ardından yıpranmış, güvensizleşmiş, Alevi ve diğer demokrat kesimlerin ciddi tepkisini çekmiş CHP'yi, yeniden toparlaması için, Baykal'ın yerine Alevi-Kürt (her ne kadar kendisi bunu kabul etmese de) bir isim olan Kemal Kılıçdaroğlu

getirildi. Bunun nasıl bir plan olduğu, kimlerin bunu organize ettiği üzerine daha önce defalarca yazıldığı için, tekrar bu kısımlara girmeyeceğiz. Kılıçdaroğlu ismi, özellikle belli kesimlerin yeniden CHP'ye yönelmesine neden oldu. Ancak aradan çok fazla bir zaman geçmeden bu "halkçı", "devrimci" denilen Kemal Kılıçdaroğlu'nun durumu da açık bir şekilde ortaya çıktı. CHP bir sistem partisidir, bu partinin başına kim getirilirse getirilsin, Kemalist ideoloji doğrultusunda, sistemin bekasısı için faaliyet yürütecektir. İşçi ve emekçiler, Aleviler, Kürtler onlar için çok önemli değildir. Tıpkı AKP ve Recep Tayyip Erdoğan gerçekliğinde olduğu gibi... O ya da bir başkası olsa da hizmet ettikleri ve devam ettirmek istedikleri sistem faşist tekçi, Kemalist diktatörlüktür.

MERAL, TEMEL VE CHP; İŞÇİ-EMEKÇİ, KÜRT, ALEVİ DÜŞMANLARIYLA KOL KOLA...

CHP, on yıllardır kaymağını yediği "sol" söylemlerin gereğini yapıp bunları pratiğe uygulamak, işçi ve emekçilerin sorunlarına yoğunlaşmak, bunların temsilcileriyle ciddi ilişkiler

kurmak yerine, hemen her dönem işçi ve emekçi katilleriyle, Kürtler'in ve Aleviler'in katliamcılarıyla işbirliği yapmış, birçok katliamın altına imza atan uygulamaların da içinde yer almıştır.

CHP seçim ittifakları konusunda 2014 yılından beri, sağcı, faşist isimler üzerinden, MHP vb. gibi faşist partilerle ittifak kurmaktadır. 2014 Cumhurbaşkanlığı seçimleri için yine günlerce süren görüşmeler sonucu, tescilli milliyetçi, İslam Kalkınma Konferansı Örgütü'nün Genel Sekreteri olan Prof. Dr. Ekmeleddin İhsanoğlu, CHP'nin önerisiyle, CHP ve MHP'nin ortak adayı olarak gösterildi. CHP tabanından büyük tepkiler almasına ve seçim sonrasında partisi MHP'ye gitmesine

rağmen, ısrarla ve büyük bir gururla destekleyen CHP, avucunu yalayarak gerisin geri kabuğuna çekilmiştir.

Bugün yapılacak erken seçim öncesi aday arayışlarında, CHP yeniden öncelikle gözlerini dışarıya dikmiş, İyi Parti ve diğer partilerle görüşmeler yaparak aday belirleme sürecine başlamıştır. Bu süreçte ortak aday tartışmasında Abdullah Gül, Abdülatif Şener, İlhan Kesici gibi AKP kökenli ya da ülkücü kökenli isimler telaffuz edilmiş ancak ortak bir aday çıkarılmamıştır. Tescilli katil Meral Akşener'in İyi Partisi, CHP'nin talebine olumsuz cevap verip kendi adayında ısrar edince, bu kez gözlerini diğer bir katile çeviren CHP, SP lideri Temel Karamollaoğlu'nun da olumsuz yanıt vermesiyle, kendi içine dönmüş ve yine kendi içinde sağda duran ulusalçı bir adayı, Muharrem İnce'yi aday göstermiştir.

Solcu geçinen bir partinin, seçmenin gözünün içine soka soka bu ittifak arayışlarına girmesi ne ile açıklanabilir? Aslında bizler açısından durum çok nettir. Başta da ortaya koyduğumuz gibi, CHP rolünü çok

iyi oynamakta, karakterine uygun bir konumlanmış içine girmektedir. Yoksa dünden bugüne Kürtler, devrimci ve demokratlar için tescilli bir faşist olan Meral Akşener'le, Devlet Bahçeli'yle ve bunların partileriyle yapılan ittifak nasıl açıklanabilir ki... Önemli bir kesimi Aleviler'den oluşan CHP tabanına, Sivas katliamı sanıklarından Temel Karamollaoğlu'yla ittifak görüşmeleri nasıl açıklanabilir ki...

CHP ve diğer "Millet İttifakı" partileri birinci turda kendi adaylarını çıkarı, ikinci turda ise en fazla oy alacak adayı (Erdoğan karşısında) destekleyecekler. CHP'nin adayı Muharrem İnce'nin ilk yaptığı iş diğer Cumhurbaşkanlığı adaylarını ziyaret etmek oldu. Bunların içinde hala tutuklu bulunan Selahattin Demirtaş da bulunmak-

ta. Ziyaretin ertesi günü Hakkari'de miting yapan İnce, Kürt sorununun çözümüne yönelik bildik söylemlerin ötesine geçemedi. "Barışacağız, büyüyeceğiz, bölüşeceğiz. Barışacağız, ekonomimiz büyüyecek ve bu büyümeden Hakkari de payını alacak. Türkiye'yi büyütürken, adil paylaşırken karşımıza düşmanlar çıkacak. Emperyalistler çıkacak. İç düşmanlar çıkacak. Ölümü göze almak gerek" diyen Muharrem İnce, Kürt halkının on yıllardır öldürüldüğünü, ölümden korkmadığını bilmiyor mu? Daha dün evleri başlarına yıkılan, tutuklanan, katledilen Kürtler'e hakaret niteliğindeki konuşmasında, partisinin Efrin işgaline desteğinden, HDP milletvekillerinin tutuklanmasının önünü açan dokunulmazlıkların kaldırılma-

sında AKP ile olan ittifakından hiç bahsetmemektedir. Kürt meselesinin çözümü için sunduğu öneriler sorundan ne kadar bihaber olduğunu göstermektedir. Buna rağmen sunduğu bu öneriler o daha Ankara'ya varmadan unutulup gidecektir.

Bir önceki referandum sürecinde bir ivme kazanan "Hayır" cephesi, aleni bir şekilde yapılan hilelerin üzerine gitmek yerine seyreden, kabullenen bir noktada durarak, dağılıp gitmiştir. Bu bloğa inanan kitlenin büyük bir kesiminin ısrarla mücadele etme, sokağa inme çağrısına CHP "balkondan destekleriz" babında bir açıklamayla yaklaşmış, var olan tepkiler bastırılmıştır. Elbette bu durum yine AKP'ye yaramıştır.

Egemen sınıfların ağız birliği içinde itiraf ettiği yönetememe krizinde, OHAL koşullarında ve açık faşist uygulamalara rağmen sandığa gitmek; sistemi bir kez daha meşrulaştırmak ve taze kan taşımaktan başka bir anlam ifade etmemektedir. Bu değişime su taşıyanları ve faşist TC'nin kuruluş temellerini atmamakla övünen ve sürdürücüsü olan CHP'nin "sol" maskenin arkasındaki yüzünün, ezilen emekçi kitleler tarafından görülmesi ve siyasi tavır geliştirilmesi önemlidir. Zira son dönemki birçok seçime bakıldığında geniş kitlelerinin tepki ve potansiyelinin ehlileştirilmesinde ve tekrardan düzene bağlanmasında CHP'nin özel bir rol aldığı görülmektedir.

50. Yılında 68 Hareketi', 71 Devrimci Çıkışı ve Komünist Önder Kaypakkaya

1960'lı yıllarda dünya kendisini saran 68 Hareketi ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin (BPKD) ateşle sarsılıyordu. 68 Hareketi'nde kitlelerin sisteme karşı öfkesi militan bir direniş ve çatışmaya dönüşmüştü. BPKD ile de devrim ve revizyonizm arasındaki ideolojik, siyasi ve örgütsel cephe mücadelesi amansızca sürüyordu.

Devrim iddiasındaki bütün sahteliklerin ayyuka çıkararak miadını doldurmuş revizyonizmden radikal kopuş, Marksizm-Leninizm-Maoizm temelinde yeni partiler yaratıyordu. 50. yılını karşıladığımız 68 Hareketi, Fransa'da işçi ve öğrencilerin sisteme karşı öfkesini tarihin önemli bir dönemeci haline getirmiş ve buradan tüm dünyaya hızla yayılarak devrimci hareketler için ciddi bir miras bırakmıştır. Yine aynı dönemde Mao Zedung önderliğinde Çin'de başlatılan Büyük Proleter Kültür Devrimi öğretisi ve onun her türden gericiliğe karşı cepheden karşı koyuşu, dünya komünist hareketi üzerindeki revizyonist etkinliği kırmaktaydı.

Böylesi bir süreç yaşanırken, adına 'Türkiye' denilen coğrafyada, genç ve ateşli bir komünist önderin fikirleri geleceğin sahipliğini yapıyordu. İbrahim Kaypakkaya, dünya proletaryasının sınırsızlık-sınıfsızlık ufkunda, enternasyonal birlik ve dayanışma bayrağını Türk, Kürt, Ermeni ve çeşitli milliyetlerden Türkiye proletar-

yasına armağan ediyordu. Kaypakkaya, anti-emperyalist mücadeleyi siyasi iktidar kazanma savaşının bir bağdaşığı olarak ele alması yanı sıra 68'in diğer devrimci kavrayışlarından farklılık taşıyordu. O nedenle Milli Demokratik Devrim (MDD) içindeki ayrışmada devrimin "demokratik"

rimci gençlik hareketleri ve önderlerinin önemli bir özelliği sisteme karşı koymada "cüretkar" olmalarıydı. Dönemin devrimci çıkışı, silahlı mücadelenin kitleler içerisinde propagandası ve pratiği önemli etkiler yaratmıştı. TC'nin stratejik müttefiki ABD ve dünya emperyalizminin askeri paktı

rafyaya önder tutumuyla taşımıştır.

Kaypakkaya'yı diğerlerinden ayıran nitelikler, onun diyalektik-tarihsel materyalizm dünya görüşünü Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi ışığında Türkiye ve T. Kürdistanı coğrafyasına uygulamasıyla oluşuyordu.

Katledilişinin 45. yılında komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın teorik ve programatik görüşleri, yaşadığımız gerici-faşist sistemi alaşağı edeceklerin rehberi olmaya devam ediyor. Onda inanç ve kararlılık olarak simgeleşen komünist devrimci belirlemeler, yine onun direngenliğiyle sahiplenilmeli ve faşist devletin gemi iyice azıya aldığı bu süreçte, zafere ulaşmak için onun çizdiği ve gösterdiği yoldan yürünmelidir.

Dönemin dünyadaki gelişmelerini anlamak, tartışmak ve Türkiye'de bu gelişmelerin yansımalarını değerlendirmek bakımından 26-27 Mayıs tarihlerinde Taksim Hill Otel'de Partizan tarafından gerçekleştirilecek olan "50. Yılında '68 Hareketi', 71 Devrimci Çıkışı ve Kaypakkaya" konulu sempozyum önemli bir yerde durmaktadır. Birçok yazar, kurum ve enternasyonal katılımcının olacağı sempozyum, bu noktadaki paylaşımlar için önemli bir olanak olarak, tarihsel devrimci hafızanın belleklerde tazelenmesi, genç nesillere taşınması ve günümüzde devrimci mücadelede yararlanması için katkılar sunacaktır.

karakterine vurgu yaparak Yeni Demokratik Devrim isimlendirmesi yapıyordu. Kaypakkaya, 68 kuşağı ile birlikte dünyada gelişen anti-emperyalist mücadele hattında enternasyonalist bir hat ortaya koymuştur. Çaru Mazumdar hareketinden Che Guevara'ya; Vietnam ulusal kurtuluş mücadelesinden BPKD'ye kadar anti-emperyalizm bayrağını, enternasyonalist bir çizgide layıkıyla taşımıştır.

"68 kuşağı" olarak adlandırılan dev-

NATO gücüne karşı kararlı kavgalar, 6. Filo'nun İstanbul'dan kovulması gibi eylemler halkın bilincinde kalıcı izler bırakmıştı. Kaypakkaya ise ideolojik açıdan bu cüreti kuşanarak, söylenmeyenleri söylemiş; sınıf mücadelesi, uluslararası komünist hareketin deneyimleri, Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapı tahlili, devrimin yolu, Parti-Ordu-Cephe anlayışı, sosyal emperyalizmin gerçek anlamda teşhiri gibi birçok konuyu bu coğ-

TÜRKİYE DEVRİMİNİN KOMÜNİST ÖNDER İBRAHİM KAYPAK KAYA

Toplumlar tarihinde ve sınıf savaşımı pratiğinde, sürecin gelişim ve değişiminde nitel düzeyde rol oynayan, tayin edici ve belirleyici özellikleri olan günler vardır. Bu tarihler, takvim yapraklarında yaşanan sıradan ve alışılmış bir değişim olarak görülemez. Bu günler, toplumun ve sınıfların yaşam ve bilinç dünyasında önemli etki gücü olan, sarsıcı izler bırakan anlardır. Bu günler unutulamaz. Bu günler, tarihe düşülen özlü notlardır, bu yüzden unutulmasına müsaade edilemez. Her toplum ve her sınıf için tarihe düşülen önemli notlar vardır. Bu günler, yaşadığı koşullardan, sınıf savaşımının nitel düzeyinden, sorunların çözüm gücünden bağımsız olarak anlaşılabilir. Bu günler, dünden bugüne uzanan sınıf savaşımının çözüm köprüleridir.

Bu tarihi günler, sınıf savaşımı tarihinde ve devrimci pratikte, sadece zaferlerin, kazanımların yazıldığı günler olmamıştır. Yenilgi ve kayıpların, yıkım ve imhaların yaşandığı günler olarak da yazılmıştır. Ne var ki, zafer kadar yenilgiler de bir o kadar sarsıcı ve etkili ve derslerle dolu günler olarak tarihe geçmiştir. 18 Mayıs tarihi, Türkiye proletaryasının sınıf savaşımı pratiğinde var oluş anlamı, amacı ve hedefleri açısından tarihi özellikte bir gündür. Bu tarihi unutulmaz ve silinmez kılan, onun proletarya ve çeşitli milliyetlerden emekçiler açısından taşıdığı çözüm ve kazanım gücüdür.

Ezilen dünya halklarının ve uluslarının direniş ve savaş tarihlerinde sayısı belli olmayan, isimsiz halk kahramanı ve onlarca kurtuluş önderi ortaya çıkmıştır. Aynı zamanda toplumsal değişim-dönüşüm mücadelesinde fikir ve düşünce, sanat ve edebiyat

dünyasında, bilim ve teknoloji dünyasında sürecin ve dönemin gelişiminde önemli rol oynamış büyük aydınlar, ideologlar, düşünürler, sanatçılar, yazarlar, bilim adamları olmuştur. Onların ölümü de unutulmaz bir sayfa, silinmez bir an olarak insanlık dünyasında yer almıştır.

Ezilen, baskı ve zulüm altında yaşayan uluslar ve halkların mücadelesinde, düşün ve vicdan dünyasında ölümsüz olarak kalan öncüler ve kahramanlar hep olmuştur ve olacaktır da. Baskı ve zulüm, sömürü ve talan sınıflı toplumun değişmez bir yasağı olarak var olduğu sürece kurtuluş önderleri ve kurtuluş savaşçıları da, her zaman var olacak ve onlar her zaman saygı ve sevgiyle anılacak, düşünceleri ezilenlerin ve emekçilerin elinde bir silah olmaya devam edecektir.

Türkiye toprağında Türk, Kürt ve diğer azınlık milliyetlerden emekçi halkın kurtuluş mücadelesinin bağrında ölümsüzleşen sayısız halk kahramanları ve ulusal kurtuluş önderleri çıkmıştır. Ancak bu ulusal öncülerin ve halk kahramanlarının kurtuluş düşünce ve çabası etki gücü ağırlıklı olarak bölgesel ve dar ulusal sınırlar içinde kalmıştır. Onların mücadele, düşünce ve çabası, etki gücü ülke ve halkın bütününe kapsamaktan, onların kurtuluşunu amaçlamaktan uzak kalmıştır.

Komünist önder Kaypakkaya yoldaşın düşünsel amacı ve mücadelesi dar ulusal ve dar bölge sınırları içinde hapsolmemiş, kaybı da bölgesel ve dar ulusal çitler içinde sınırlı kalan bir kayıp olmamıştır. Türkiye proletaryasının ölümsüz önderi Kaypakkaya yoldaşın, sınıfsal kurtuluş düşüncesi, bağımsızlık ve Halk Demokrasisi idealleri, yüce komünizm amacı onun mücadelesinin etki gücünü dar, ulusal ve bölgesel sınırlar dışına çıkararak, modern toplumun en devrimci sınıfı olan proleter sınıf zeminine oturtmuştur. O'nun

toplumsal kurtuluş düşüncesi sadece ezilen bağımlı ulustan emekçilerle (Kürt vb.) sınırlı kalmamıştır. Başta Türkiye proletaryası olmak üzere, çeşitli milliyetlerden emekçilerin, ezilen baskı altında tutulan bağımlı ulusların da kurtuluşunu, bağımsızlık ve özgürlüğünü amaçlamış ve hedeflemiştir. Bundandır ki Türkiye proletaryası ve çeşitli milliyetlerden emekçiler nezdinde Kaypakkaya yoldaşın, hiçbir devrimci önderin ve kahramanın kolay sahip olamayacağı, kolay erişemeyeceği ayrıcalıklı, farklı ve değerli bir yeri vardır.

ÖNDERLER VE KAHRAMANLAR, DÜŞÜNCE VE MÜCADELELERİYLE BENZERLERİNDEN AYRIŞIRLAR!

Komünist önder Kaypakkaya yoldaşın, bilimsel berrak görüşleri sayesinde yarım yüzyıllık zaman dilimi içinde karanlıkta kalan, aydınlanmasından beklenen bir dizi burjuva ve küçük burjuva düşünce deşifre edilmiş, gerçek yüzleri açığa çıkmıştır. Bunların başında Kemalizm ideolojisi gelmektedir. Kaypakkaya yoldaş Kemalizm'in komprador burjuvazi ve toprak ağalarının düzeninin temel ideolojisi olduğunu ortaya koyarak, onun faşist yüzünü deşifre etmiş, kanlı ve kirli yüzünü ortaya sermiştir. Türkiye proletaryasının devrimi örgütlemesi ve savaşımı kazanması açısından sahip olması gereken en temel düşünsel tezleri aydınlatarak, onları proletaryanın elinde bir kurtuluş silahına dönüştürmüştür. Kaypakkaya yoldaşın Kemalizm hakkındaki berrak bilimsel tahlili sayesinde Türk komprador burjuva ve

**BU ÇELİK
SUYU UNUTULMAMLI**

"Yığınların mücadelesini birini, bazen diğerini ikna etmekten kurtaracak muzafer bir halk devrimci kitlelerin şiddetle gerektiren önderi"

(İbrahim Kaypakkaya)

NİN MANİFESTOSU:

RAHİM KAYPAKKAYA

**ALDIĞI
MAYACAĞI!**

ni, gerici kliklerin bazen
tidara getiren bir kaldı-
rak olan, bu mücadeleyi
mine dönüştürecek olan,
k duyduğu komünist bir
liktir."

(Kaypakkaya)

toprak ağalarının sahip olduğu burjuva-feodal devlet karakterini ve onun üzerinde yükseldiği ilerici-demokrat diye yutturulmaya çalışılan faşist ideolojisini deşifre etmiştir. Kemalizm tahliliyle birlikte, Türkiye toplumlar tarihinde TC devletinin sahip olduğu gerçeklik açığa çıkarılmıştır. Bu tahlil sayesinde "düşman-dost" tahlili doğru bir zemine oturularak sınıf mücadelesi doğru bir rotaya sokulmuş ve her türlü ideolojik-politik yanılığının önü alınmıştır. Türkiye'de Kemalizm tahlili ilerici-demokrat olmanın, devrimci ve komünist olmanın önemli bir turnusoludur. Bu tahlil sayesinde söylemle eylem, düşünceyle pratik, duruşla hareket, arasında net bir ayırım yapılmış, her duruş ve söylemin dayandığı sınıfsal nitelik ortaya konmuştur. O güne dek Kemalizm ideolojisini rehber alarak kendilerini ilerici-demokrat-yurtsever diye yutturanların, şoven-milliyetçi yüzü açığa çıkartılmıştır.

Kemalizm tespiti sayesinde, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nın savunusu da doğru ve devrimci bir zemine oturmuş, Kürt ulusunun özgürlük mücadelesi her türlü milliyetçi burjuva düşüncenin, reformist-oportünist anlayışların etkisinden kurtarılarak, sınıf bilinçli proleterlerin elinde güçlü bir sınıfsal kurtuluş silahına dönüşmüştür. Bütün Kemalizm hayranları ve savunucularının, Kaypakkaya yoldaşın Kemalizm tahlili sayesinde azgın ezen ulus milliyetçisi ve gözü dönmüş Türk şovenizminin savunucusu oldukları açığa çıkmıştır. Bundandır ki Kaypakkaya yoldaş, bilimsel düşüncelerinden dolayı bilcümle reformist ve oportünistin, her türden burjuva milliyetçisi şoven düşünce savunucularının azgın saldırısına maruz kalmıştır. O'nun düşünceleri Türkiye siyasal düşünce ve devrimci hareket dünyasında bir tsunamidir. O'nun

sayesinde her türden burjuva ve küçük burjuva düşüncesi büyük sarsıntı yaşayarak, yüzlerinde ki "ilerici-yurtsever" maskeyi indirmek durumunda kalmıştır. Kaypakkaya yoldaşın proleter-devrimci düşünceleriyle birlikte Türkiye devrimci-siyasal hareketi, devrimci bir aydınlanma sürecine girmiştir.

Kemalizm tahliliyle Türkiye toplumunun sınıfsal tahlili doğru ve bilimsel zemine oturarak, "dostlarımız ve düşmanlarımız kimlerdir?" sorusuna doğru bir yanıt verilmiştir. O güne dek dost (ilerici-demokrat) diye tanımlanan Kemalizm ideolojisi ve bu ideolojiyi temel referans kaynağı alan hareketlerin niteliği açığa çıkarılmıştır.

KAYPAKKAYA YOLDAŞIN KOMÜNİST ÖZELLİĞİ...

Kaypakkaya yoldaşın ortaya çıkan en belirgin ve ayırt edici özelliği kimsenin cesaret edemediği, tabu diye önünde eğildiği ve dokunulmasına cesaret edilmediği konulara dokunarak, baş aşağı duran gerçekliğini ters yüz ederek, onları bilimsel bir zemin üzerine oturtmasıdır. Gerek uluslararası planda gerekse ülke içinde savunulan bir dizi oportünist ve revizyonist tezlerle karşı durarak, ülkemiz topraklarında proletaryanın yılmaz savunucusu ve onun kararlı öncüsü olmuştur.

Bu konuların başında sosyal emperyalizmin ideolojik zemini olan modern revizyonizmin savunduğu "bütün halkın devleti", "bütün halkın partisi", "kapitalist olmayan yoldan kalkınma hamlesi" gibi tezlerin burjuva yüzünün açığa çıkartılması gelir. Uluslararası komünist hareketin öncülüğünü Başkan Mao'nun yaptığı ÇKP'nin savunduğu proleter devrimci düşüncelerin ülkemiz topraklarındaki bilinçli ve cesur savunucusu Kaypakkaya yoldaş olmuştur. Türkiye devrimci hareketinin önemli bir bölümünün modern revizyonist

tezlerin etkisi altında kalarak onu eleştirmek, sorgulamaktan korktuğu bir dönemde, bu ideoloji proleter devrimci merceğe alınarak burjuva dokusu açığa çıkartılıp, deşifre edilmiş, proleter devrimin yolu aydınlatılmıştır. Modern revizyonist görüşlere karşı mücadelede, proleter devrimci düşüncelerin savunulmasında, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin etkisi tayin edici düzeyde olmuştur. Kaypakkaya yoldaş, Proleter Kültür Devrimi'nin uluslararası planda yarattığı proleter rüzgardan, en bilinçli nasibi alan komünist önder olmuştur. Proleter düşünce ve değerlerin ülkemiz topraklarındaki yılmaz savunucusu ve uygulayıcısı olmuştur. Kaypakkaya yoldaş o dönemde Marksizm-Leninizm-Maoizm'i savunarak Türkiye devrimci hareketinin yaşadığı yol ayrımında, proleter görüşlerin yegane temsilcisi olmuştur.

Kaypakkaya yoldaş, ülkemiz topraklarında modern revizyonizmle Marksizm-Leninizm-Maoizm arasında, reformizmle devrimcilik arasında, kapitalist yol ile sosyalist yol arasında yaşanan mücadelede proletaryanın yegane savunucusu ve onun korkusuz temsilcisi olmuştur.

"Marksizm-Leninizm-Maoizm, revizyonizme karşı mücadele ederek gelişir, revizyonizm reddedilerek gelişir" düşüncesi doğrultusunda hareket etmiştir. Uluslararası planda proleter devrimci hareketin yolunu karartan, bilincini muğlaklaştırmaya çalışan burjuva modern revizyonist düşünce ve tezlerle karşı Proleter Kültür Devrimi'nin yarattığı kazanımların ışığıyla kararlı ve bilinçli bir karşı koyuş sergilemiş, Türkiye proletaryasının devrim yolunu aydınlatmıştır.

KÖLELİĞİMİZİ KIRARAK ÖZGÜR BİR YAŞAMA ATILALIM - IV

AILENİN HARCAMIŞ OLDUĞU EMEK ÜZERİNDEN YAŞADIĞIMIZ İKILEM

Burada sık sık yeni devrimci olan insanın ailenin harcamış olduğu emeğin kendisinde bir ikilem yarattığını sık sık görürüz. Ve bu çelişki hem bir insanın devrimcileşmesinin zemini iken aynı zamanda ailenin de çocuğunu geri kazanmasının zemini. Önemli olan bu çelişkinin nasıl ele alınacağıdır? Doğru bir şekilde ele alırsak, sorun devrimci zeminde çözümlü; yok, yanlış zeminde ele alırsak da devletin zemininde çözümlü.

Bir devrimci üzerinde harcanan emeğin inkâr edemez. Yani ne olursa olsun ailemizin harcadığı emek bizim açımızdan da değerlidir ancak bizim yaklaşımımız harcanan emeğin kirliliğini de görmek üzerine kuruludur.

Ailenin istem ve talepleri bir çelişki yumağıdır. Bir yanda gerçekten, niyet olarak bizim iyiliğimizi isterler. Tüm kaygıları bizim daha iyi bir yaşam sürmemiz içindir. Mutlu olmamız onların istedikleri bir şeydir ancak aile özel mülkiyet üzerine kurulu olduğu için aynı zamanda büyük bir bencillik yuvasıdır. Onların mutluluk anlayışı düzen içi bir yaşam üzerine kurulu olduğu için mutluluğu da orada ararlar. Doğal olarak çocuğunu da oraya yönlendirirler. Böylelikle devletin

bekasının sağlanmasına da katkıda bulunmuş olurlar. Ailenin mutluluk anlayışı ve çocuğuna dair niyetleri bir çelişki oluşturur. Ve aile kendi başına bu çelişkiyi çözemez. Eğer aile kendi başına bırakılırsa ezici bir oranda düzen içine yedeklenmekle sonuçlanır.

Bizler ailenin bu çelişkinde tutacağımız esas halka ailenin bizim iyiliğimizi istemesi üzerine kuruludur. Bunun için de kendimize biz nasıl bir yaşam istiyoruz sorusunu sormalıyız? Biz nerede mutluyuz, ne yapmak istiyoruz, yaşamımıza nasıl yön vermek istiyoruz? Biz bunlara örgütlü mücadele zemininde cevaplar vermişsek, burada mutlulsak ailemizin ikna edilmesinin de zeminine ulaşırız. Yukarıda ne demiştik: Ailemiz niyet olarak bizim mutluluğumuzu ister. Öyleyse biz mutlu olduğumuz yerde ailemiz de mutlu olmanın olanağına kavuşur.

Ne yazık ki faşist bir düzende mutlu olmak dağları mesken tutan bir mücadelenin öznesi olmaktan geçiyor. Örgütlü mücadelede ısrar ettiğimiz oranda ailelerin kazanılma zeminine kavuşuruz.

Kitlelerin kazanılması mücadelesi, ailemizin kazanılması mücadelesiyle iç içe yürür. Ailemizi bu ele alıştan kopartırsak ya kendimizi ailenin safında buluruz ya da ailemizi devletin safından kopartmamış oluruz. Yani ne ailemizden köşe bucak kaçacağız ne de kitlelerin örgütlenme faaliyetinden kopacağız. Ne ailemize güvenlik dışında yalan söyleyeceğiz ne de ör-

gütün görevlerini aksatacağız.

Burada iki tür hatalı yaklaşımlarla karşılaşırız. Birinci olarak önce ailemizi ikna edelim yanılığımızdır. Bir devrimci önündeki görevleri ailesini ikna etmek uğruna yapmamaya başladığı mı amacında başarısız olacaktır. Çünkü yukarıda da belirttiğimiz gibi aile örgütlü mücadeleden kopuk bir şekilde ikna edilmesinin zeminine sahip değildir. Asla ve asla bu şekilde ikna edilmez. Bizi düşmandan, yoldaşlarımızdan daha iyi tanıyan birileri varsa o da ailemizdir. Nelerin üzerimizde etkileri olduğunu oldukça iyi bilirler. Sen örgütlenince hayatta bir şeyler değişiyor ve bu değişim kısa bir süre dışında ailenin gözünde kaçmaz. Aile soruna müdahale etmeye başladığında sendeki değişimleri de gözler. Sen eğer ailen istediği için görevlerini yerine getirmemeye, ey-

lemlere gitmemeye başlarsan orada ailenin istemleri hiçbir şekilde bitmez. Bu şartlarda elini verdiğinde kolunu geri alamazsın. Önce ufak talepler sonra büyük talepler gelir. En nihayetinde aile sonuç alınca kadar uğraşır. Bunun için de ailenin her istem ve talebine karşı ideolojik mücadele yürütmek, yani onlarla diyalog kurmak ve pratik adımlar atmaktır. Örneğin sırf ailen istediği diye yapacağın işten vazgeçmemek gibi. Sadece konuşmak bir anlam ifade etmez. En nihayetinde aile senin konuşmana bakmaz, esas olarak ne yaptığına bakar. Yalnızca konuşarak ikna etme çabası ailenin elini güçlendirirken,

rin amaçlarının çocukları kullanmak olduğu, ailelerinden koparmak olduğunu söyler. Ne yazık ki bizim pratiklerimizde buna zemin sunar. Bundan kaynaklı da aile sendeki olumsuz değişimlerin nedenini örgütte arar.

Bunun için de yapılması gereken aileyle düzenli ilişkilendirilmesidir. Bir yandan devrimci mücadelenin görevlerini yerine getirirken, öte yandan da ailemizi bu mücadelenin içine çekmektir. Yeni başlayan birçok devrimciye, ailenin mücadele içerisine çekilmesi mümkün görünmez. Bu yeni devrimciye göre ailesi diğer ailelere benzemez. Pratik deneyimlerimiz gösteriyor ki hemen hemen bütün genç devrimciler böyle söylemektedir ve böyle söylemelerine rağmen ailelerimiz bir şekilde mücadelede karşı tarafta yer almamaktadır. Bunun birçok örneğini yaşamış bulunuyoruz.

Birçok ailenin en önem verdiği konulardan birisi de dürüstlüktür. Dürüstlük ailelerin önem verdiği değer olduğu kadar bizim açımızdan da en önemli değerlerden birisidir. Genelde birçok insan, ilk örgütlendiği dönemde, mücadeleyi herkesin karşısında savunacak noktada değildir. Neredeyse bütün devrimciler ilk dönemde mücadelelerini ailelerinden gizlerler. Bunun anlaşılır yönü bulunmaktadır. Bu gizleme pratiği bir

süre sonra "enselenir". Aile dürüst olarak gördüğü çocuğunun bir yalancıya dönüşmesi, örgüt hakkındaki olumsuz yargıları kuvvetlendirir. Bu durumla karşı karşıya kaldığımız ilk andan itibaren bir özleştirme içerisine girilmelidir ve kesinlikle güvenlik meselelerinin dışında kesinlikle ailemizle ilişkimizde dürüstlüğü referans noktası almalıyız.

Her devrimci ailesiyle illaki sorunlar yaşar ve her sorunun izleyeceği yol farklıdır. Ailenin durumu, devrimci insanın durumu, örgütün deneyimi vs bir dizi öğeyi içinde barındırır ancak genel ilkeler yukarıdaki gibidir. En temel nokta ailemiz, halkımızın bir parçasıdır: Ne ondan fazla ne de ondan az...

Hiçbir şey imkânsız değildir yeter ki doğru adımları atalım. (Bitti)

pratik adımlarla ikna etme çabasına girmek devrimcinin elini güçlendirir.

İkinci hatalı yaklaşım ise örgütlü mücadeleye katıldıktan sonra aileyle ilişkilendirme zemini varken onlarla ilişkilendirilmemektir. Burada devrimci bir insanın aile sorununu kafasında aşamadığı için, bu konuda ideolojik olarak problemlili olduğundan kaynaklı ailesiyle arasına mesafe koyar. Ancak bu pratik tavır aile üzerinde olumsuz bir etkisi olur.

Ne demiştik, seni en iyi tanıyanlar ailedir. Ve sendeki değişimin nedenini asla sende bulmazlar. Aile bu değişimden hoşnutsuzdur ve neden olarak her zaman örgüt suçlanır. Örgüt çocuğunun beynini yıkamıştır, çocuk da bunun karşılığında ailesine tavır almıştır. Bu anlamda devletin de bilhassa bu yönlü propagandaları vardır. Devlet sürekli olarak devrimcile-

IRAK KÜRDİSTANI'NDA EMPERYALİSTLERLE ARANAN GELECEK

Referandum süreci “ulusal sorunun özü pazar sorunudur” tespitini doğrulamıştır. Barzani-KDP’de temsil bulan Kürt hakim sınıfları “bağımsız Kürdistan” hamlesi yaparken de sonuna kadar götürmeyip geri çekilirken ve KBY statüsüne mecbur kalırken de kendi pazarına hakim olma “kaygısıyla” hareket etmiş; siyasi hamleleri bu “kaygıyla” şekillenmiştir.

Amerikan emperyalizmi “dünyadaki en büyük” ABD konsolosluk binası için Erbil’i seçmişti. Bu tercihte bölgenin bugün ve gelecek açısından taşıdığı önem belirleyici olmalı. N. Barzani dört yıl sonra tamamlanacak olan konsolosluk projesinin tanıtım toplantısında “Bu adım, ABD’nin Kürdistan bölgesinin bugünü ve parlak geleceğine olan güveninin işaretidir” dedi. (22 Nisan Rudaw). Uşak ruhlu ve arsız yönetici, tercihin kendisini bir gurur vesilesi sayıyor, emekçi ve ezilenler bunun bölgedeki yangının büyüyeceği ve daha büyük çatışmalara girebileceğine işaret olarak görmektedir. Nitekim inşa edilen tesisin bir bölümü “ABD Deniz Piyade Kolordusu (MARINES)” için tasarlanmıştır. Bu planlama dahi ABD emperyalizminin “en büyük” konsolosluk binasıyla neyi murad ettiğini anlatıyor.

parlamento seçimleridir. Stratejik neden ise enerji kaynakları ve güçler dengesi sorununda I. Kürdistan’ın yeri ve önemidir.

Kürdistan Bölgesel Yönetimi uluslararası düzeyde kabul görmek amaçlı geliştirdiği diplomatik girişimler nedeniyle yargılanamaz, yaftalanamaz. Ezilen bir ulus, ulusal kurtuluş siya-

yalizmle ilişkileri gereği emperyalist politikalara bağlıdır.

KÜRDİSTAN BÖLGESEL YÖNETİMİ 3 MAYMUNU OYNAMAYI SÜRDÜRÜYOR

KBY, içlerinde milli burjuvazi ve küçük toprak ağaları olsa da Kürt komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının sınıf çıkarlarına hiz-

aynı tercihten ileri geliyor. TC’nin I. Kürdistanı’na yönelik saldırı ve işgali PKK önderliğindeki Kürt Ulusal Hareketi’ni hedefliyor, bu bir gerçek. Fakat bu saldırı, I. Kürdistan halkı, Bölgesel Kürt Yönetimi’nin iradesi yok sayılarak, üstelik kendi halkını da hedefler nitelikte gerçekleşiyor. Buna olsun bir ses verilmiyor, tepki gösterilmiyorsa bu, TC ile bir ortaklaşmanın itirafıdır.

Barzani-KDP’nin belirlediği KYB’nin saldırı ve işgal karşısındaki tutumları hakkında S. Erdem’in* söyledikleri dikkat çekicidir. S. Erdem işgalin gerçekleştiği bölge olan Sıdeka’da Bradost Aşireti’nin yaşadığını, Bradostlar’ın Barzanlar’la sınır olduğunu ve öteden beri ilişkilerinin kötü, aralarında çelişki bulunduğunu söylüyor. S. Erdem TC’nin işgal ve bombardımanlarının Bradostlar’ı göçe zorlama, bölgeyi terk etme

Bugünkü Ortadoğu, emperyalistlerin ve özel olarak da ABD emperyalizminin pazar dalaşı, rekabet ve çatışmalarının eseridir. ABD emperyalizmi kendi lehine olan uluslararası güç dengesini korumak ve pekiştirmek amaçlı politikalarıyla bugünkü Ortadoğu’nun baş aktörü olmuştur. Afganistan ve Irak’ın işgali, Kaddafi’nin devrilmesi, Suriye’de gerici iç savaş evrilen gelişmeler aynı politikaların sonuçlarıdır. Bu, bitmek bir yana daha keskin çelişmeler üreten ve daha büyük çatışmalara doğru yol alan bir süreçtir. Yaygın ifadeyle cehennem kapılarının açıldığı bir süreçtir. ABD emperyalizmi “en büyük konsolosluk” binasıyla Ortadoğu ortesi* ortasında bir baş yapıt yükselterek geleceğe de dair mesajlar veriyor.

Irak Kürdistanı Nisan ayının ortasından itibaren yoğun ziyaretlere maruz kaldı. Örneğin İngiltere parlamentosundan bir grup parlamenterin Erbil ziyareti oldu. Almanya Kalkınma Bakanı G. Müller beraberindeki heyetle Erbil’de görüşmeler yaptı. Aynı günlerde BM özel temsilcisi J. Kubu Erbil’de Barzani ile görüştü. Bu ziyaretlere yenileri eklenecektir. Erbil’e yönelik yoğun trafiğin nedeni Irak

setini silahlı olduğu kadar silahsız alanda da sürdürür. Dolayısıyla KBY yöneticileri diplomasiyi siyasi mücadelenin parçası olarak alıp bunu etkin biçimde kullanır, kullanmaz. Bizim sorun olarak gördüğümüz meselenin bu yönü değil. Sorun KBY’nin bağımsız bir çizgide ve diğer tüm uluslarla eşit haklar temelinde bunu yapmıyor olmasıdır. Barzani-KDP’nin belirleyici olduğu Kürdistan Bölgesel Yönetimi 25 Eylül 2017 Bağımsızlık Referandumu’nda halkın ezici bir kısmının bağımsızlık yönündeki iradesine rağmen bunun arkasında duramamıştır. Baskılara boyun eğmiş, eldeki kimi kazanımlardan vazgeçmiş, halkın koyduğu iradeyi sahiplenememiştir.

Referandum süreci “ulusal sorunun özü pazar sorunudur” tespitini doğrulamıştır. Barzani-KDP’de temsil bulan Kürt hakim sınıfları “bağımsız Kürdistan” hamlesi yaparken de sonuna kadar götürmeyip geri çekilirken ve KBY statüsüne mecbur kalırken de kendi pazarına hakim olma “kaygısıyla” hareket etmiş; siyasi hamleleri bu “kaygıyla” şekillenmiştir. Barzani-KDP önderliğinin “bağımsız Kürdistan” hedefleri emper-

met ediyor. Bu sınıf tüm gelişmeler karşısında kendi sınıf çıkarlarını esas alır, bunun ne ölçüde gerçekleşeceğini odaklanır. Sıdeka bölgesinin faşist Türk devleti tarafından işgal edilmesi karşısında da aynı sınıf çıkarlarına uygun davranmışlardır.

Hatırlayalım: TC devletinin I. Kürdistanı’ndaki PKK kontrolünde bulunan alanlara yönelik olarak 11 Mart’ta başlattığı bir saldırı vardır. Bu saldırı bugün 20 km’lik derinliğe ve oldukça uzun bir alana yayılmış olarak I. Kürdistanı’nın işgaline dönüşmüştür. Uzun zaman geçmesine rağmen KBY’nin bu işgale yönelik tek bir açıklaması olmamıştır. KBY yöneticileri TC işgali altında bir bölge yokmuş; köyler, vadiler TC tarafından bombalanmıyormuş; köylüler yerleşim alanlarını terk etmek zorunda kalmıyormuş gibi hareket ediyor.

“Tatlises-Show”a dönüştürülmüş sahnede T. Erdoğan’la el ele, AKP için Kürt halkından oy dilenen bir Barzani figürü vardı. O, bu tavrıyla tercihinin Kürt Ulusal Hareketi değil, Türk hakim sınıfları ve onların devleti olduğunu bir kez daha göstermiştir. Sıdeka mıntıkasının işgali karşısında görmezden gelmek, susmak da

mahiyetinde geliştiğini ve işgal sonuç verir, Bradostlar bölgeyi terk etmek zorunda kalırsa, boşalan yerlere Barzanlar’ın yerleşeceğini, yerleştirileceğini belirtiyor. TC sınır güvenliğini “Barzanlar’la” planlıyor. Güçlü feodal ilişkilere ve Barzan aşiretinin süregelen manevi otoritesine rağmen Kürt halkı TC işgalini görüyor ve yürüyüşlerle işgale karşı tepkisini yükseltiyor. T. Erdoğan işgali Kandil’e kadar genişleteceğinden dem vuruyor. Gelişmeler nasıl bir seyir kazanacak bunu zaman gösterir. Fakat tarih fethetme çıkarların yenik ordular olarak geri döndüklerini, direnenlerin kazandığını anlatıyor. Öncekilerden de biliyoruz, Türk devleti bölgede tutunamayacaktır. Bu bölge yani TC’nin işgale çıktığı Irak-İran-Türkiye üçgenindeki Zağroslar’la Toroslar’ın bulunduğu bu bölge “fetihçiler” için kötü ünlü bir bölgedir. İskender orduları burada yenilmiş, bölge İskender’in ordularına mezar olmuştur. Yani şairin dediği gibidir: “Ne İskender takmışım/ne Şah ne Sultan/göçüp gitmişler gölgesiz”. “Önleyici Savaş Stratejisi”nin akılcılığı gerçeğin çözüyle sınavdadır. İşgalci TC kendi genişlemesinde boğulacak, batacaktır.

“ATEŞİ SÖNDÜRMEYİN”

Dörtlerin Gecesi kitabının yazarlarından ve Diyarbakır Zindanı direnişçilerinden Mehmet Tanboğan ile dünü, bugünü ve geleceğe uzanan, ezilen halkların tarihine yazılan ve gelişen süreç üzerine konuştuk.

Mehmet Tanboğan, 1957’de Diyarbakır merkeze bağlı Leylek köyünde doğdu. İlk, orta ve liseyi dışardan okuyarak bitirdi.

1978’in sonlarında Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine katıldı. 1980’de gözaltına alındı ve tutuklandı. PKK ana davasından yargılandı. 1983’de mahkemenin verdiği karar sonucu 35 arkadaşıyla birlikte idama mahkûm edildi. Yasal ve siyasal gelişmeler nedeniyle idamlar gerçekleştirilemedi. 1996’da tahliye edildi. Tahliye sonrası ülke dışına çıktı ve halen yurt dışında yaşamaktadır.

Yeni Demokrasi: Devrimci mücadeleyle ne zaman tanıştınız?

- Devrimci mücadeleyle ilk olarak 1971-1972’de tanıştım. Diyarbakır’da bir un fabrikasında çalışıyordum. Antepli bir ustamız vardı, sosyalist kimliğe sahipti. Bizi toplayıp sendikalara götürüyordu. “Emek, işçi, proletarya, sosyalizm ve devrim” gibi kavramlar bize anlatılıyordu.

YD: Bahsettiğiniz dönemde ulusal hareket ve ulusal bilinç ne durumdaydı, günümüzdeki durumla kıyaslırsak neler söyleyebilirsiniz?

- Bu anlattığım dönemlerde daha çok sosyalizm kavramı ve bilinci hakimdi. Sınıf endeksli mücadele biçimi tartışmalara konu oluyordu. Ailemde ulusal bilinç ve Kürt kimliği ağırlıktaydı. Ailemizde bunun ağırlıkta olmasının nedeni hem Şeyh Sait döneminde hem de Ağrı İsyanı’nda dedelerimin de isyanın içinde yer almalarıydı.

YD: Ulusal harekete katılmadan önce, Mahir Çayan, Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya’nın kurduğu örgütlerden herhangi birinde yer aldınız mı?

- 1975’te Mahir Çayan sempatanlarıyla bir temasım oldu. Ama bu örgütlü değil de duygusal bir ilişkiydi daha çok. 1976’da ulusal hareketler varlığını göstermeye başladı. Diyarbakır’da özellikle DDK, Özgürlük Yolu, KAWA, Rızgari gibi oluşum-

ları yeni yeni tanımaya başlamıştım. Ama bu örgütlerle de direk bir bağım olmadı. 1977 sonlarında ulusal hareketle ilişki kurdum. Beni ulusal hareketle ilişkiye geçiren ve örgütleyen aktif bir PKK militanı ve faaliyetçisi yapan Delil Doğan yoldaştır. Bu süreçte henüz PKK yoktu, yani daha kurulmamıştı. Ulusal hareket olarak

tanımlanıyorduk o dönemler. Ulusal hareket olarak yürütülen örgütsel faaliyet 1978’de PKK’nin kuruluşuyla partileşerek daha üst boyuta ulaşıldı.

YD: Kuruluş kongresi dediniz? Bu kongreye siz de katılmış mıydınız?

- Hayır. Kuruluş kongresine katılmadım, ama kuruluş kongre hazırlık çalışmalarında yer aldım. Bize o zaman bir görev verilmişti ve bizde o düzeyde çalışıyorduk. Yani kongre

re çalışmasında faaliyetçiydik ama kongre olacağından haberimiz yoktu.

YD: O yıllarda dünyada sosyalist mücadele bilinci ve sosyalizm rüzgarı etkindi, SSCB, ÇKP ve sosyalist blokların olması sosyalist kimlikle ulusal kimliğin hangi noktalarda çakışmasını sağlıyordu?

rını ilgiyle dinlemeye başladım aynı zamanda.

YD: Peki bu süreç sizi PKK saflarında profesyonel devrimciliğe ve arkasında Diyarbakır zindanlarına nasıl getirdi, bu sürece kısaca değinir misiniz?

- Ben dedelerimden, büyüklerimden PKK öncesi olan Kürt isyanları dinledim. Şeyh Sait, Dersim, Ağrı ve gibi Kürt tarihine damgasını vuran mücadeleleri masal gibi dinledim. Bu isyanlar ciddi düzeyde etkilemişti beni. Ama PKK ile tanışmamla birlikte, PKK’nin ulusal yaklaşımlarını da öğrendikçe Kürtlerin ancak PKK ile kurtulabileceği inancı güçlendi ve netleşti.

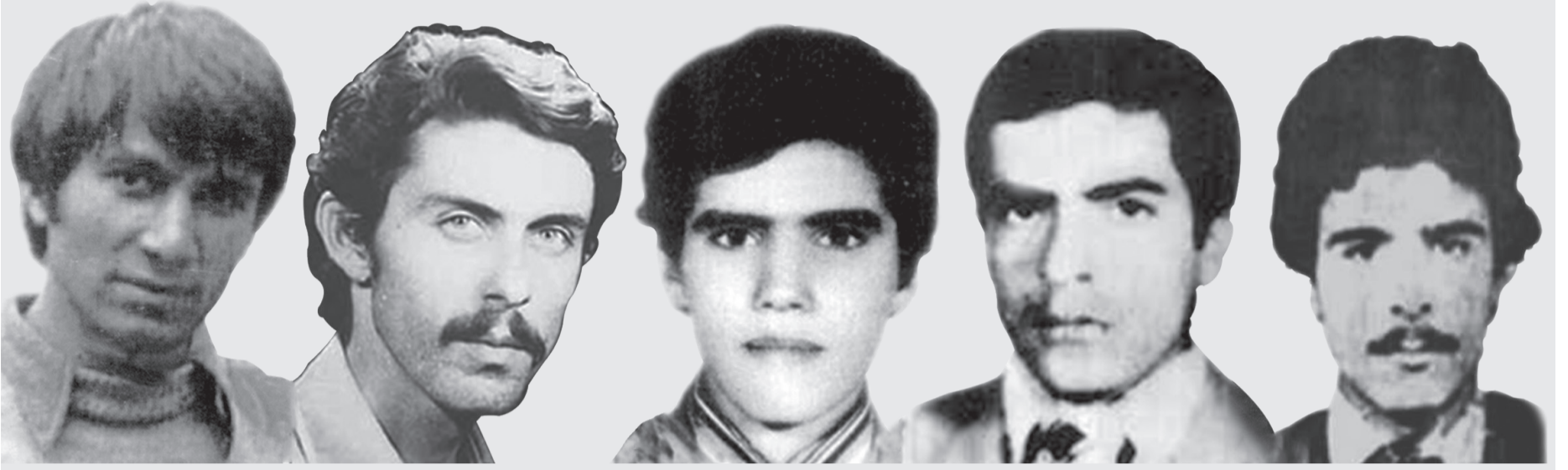
YD: Tutsak düşmeniz hangi koşullarda ve nerede oldu?

- Özellikle 1977’de Antep’te Hakkı yoldaşımızın katledilmesi, peşinden Hilvan mücadelesi, yine Halil Çavuk yoldaşımızın katledilmesi, yine 1979 da Elazığ ve Dersim’de gerçekleşen operasyonlarla birlikte PKK’nin o bölgelerde yer alan önemli kadroları yakalanması... Şahin Dönmez’in yakalanmasıyla birlikte PKK’nin Kürdistan’daki illegal çalışması, örgütleri, komiteleri deşifre edildi. Nisan 1980’de Diyarbakır’da kızıl hafta diye bir hafta ilan ettik. Bu kızıl haftayı ilan ettikten sonra devlet Diyarbakır’a özeldi çok ciddi yöneldi. Bu operasyonun devamı olarak Mayıs ayında ben Diyarbakır’da yakalandım. Yani Mayıs 1980’de tutsak düştüm. Bu tarihten itibaren Diyarbakır Zindanı sürecine katılmış oldum.

YD: Diyarbakır Zindanı’nı ve 5 No’lu koğuşu birçok kişi anlattı. Belgeseller, filmler yapıldı, kitaplar yazıldı. Bu yapılanlar oradaki süreci yeterince anlatabildi mi sizce?

-Sorduğunuz bu soruya geçmeden; 1981’in başında Diyarbakır Zindanı’na atanan işkenceci Yüzbaşı Esat Oktay Yıldırım şöyle demişti: “Ben size burada öyle işkence yöntemleri uygulayacağım ki siz dışarı çıktığınızda bunları anlatsanız, yazsanız bile kimse size inanmayacaktır. Şimdi dönüp baktığımda Diyarbakır Zindan Direnişi ile ilgili bir sürü araştırma, inceleme, anı, roman, film, belgesel yapıldı. Ulaşabildiğim bu süreçle ilgili hemen her şeyi okudum ve izledim. Halen ben de dahil

- Özellikle PKK hareketiyle tanışmadan öncesi, sınıfsal ve sosyalist bilinç hakimdi bende. Sınıfsal mücadeleyle birlikte sosyalizm, sosyalizmin hayat bulması için daha çok sosyalizme yakın olan, sosyalizmi savunan harekete yakın olma söz konusuydu. Bununla birlikte bende Vietnam merağı sardı. Vietnam’la birlikte dünyada ulusal mücadelelerle kurtuluşunu sağlayan ülkelerin tarihlerini, pratiklerini öğrenmeye ve bu eksenindeki tartışmalar-

HAKİ KARER

FERHAT KURTAY

NECMİR ÖNER

MAHMUT ZENGİN

EŞREF ANYIK

hiçbirimizin Diyarbakır Zindanı'nı yeterince anlattığımıza, yazdığımıza inanmıyorum. Neden anlatılmıyor? Nedenini ben söyleyeyim o süreçte öyle şeyler yaşandı ki bu yaşananları betimlemek, yazıya dökmek, şiirleştirmek, romanlaştırmak zor geliyor. Birincisi bu olabilir. İkincisi, kişilerin yaşadıklarıyla sınırlı anlatımlardır. Üçüncüsü, kişi bu süreci anlatırken aynı şeyleri tekrardan yaşamak ve o yaşananları dile getirmek zorlaşıyor. O süreçte yaşananları anlatacak bir dil yok. Yaşanan o zorluğu o vahşeti anlatabilecek kelimelerin yetersizliğinin çaresizliğini insan yaşıyor.

YD: İhanet ve teslimiyet nasıl gerçekleşti, bunu devlet nasıl örgütlüyordu?

- Aslında tüm devrimci ve ulusal hareketlerde bu gibi zorlu süreçlerde ortaya çıkmış, eğilimler var. Diyarbakır Zindan Direnişi tarihine bakıldığında üç eğilim kendini gösterir. Birincisi devrimci direniş tavrı ve eğilimidir. İkincisi teslimiyet eğilimi, üçüncüsü ihanettir. Direniş eğilimi çok net bir biçimiyle ortaya konulurken buna denk bir direniş sürdürüldü. Teslimiyet ise daha çok günü kurtarmaya dayalıydı. Oportünistçe bir tavır sergilenerek ne direnişten ne de teslimiyetten vazgeçildi. Teslimiyet aslında kişinin günlük olarak kendisini korumaya almasıydı. Ama Diyarbakır Zindan Direnişi'nde ihanet ve direnme çok keskin olduğu için teslimiyet eğilimi bir basamak daha çıkarsa ihanetle bütünleşeceği biliniyordu. Mazlum Doğan arkadaşın eylemi, peşinden Dörtler ve son olarak büyük ölüm orucu eylemleri gerçekleşince teslimiyet kırılarak direnme ön plana çıkarıldı. İhanet apayrı bir olgudur. Kişinin kendi sınıfsal, ideolojik ve örgütsel yapısına ters düşmesi, tersine hareket etmesi ve bu değerleri inkar ederek bu değerlerin üzerinde geliştiği sosyal, siyasal yapıyı inkar etmesidir.

YD: Sistem bu kişilikleri nasıl açığa çıkarıyordu ve hangi argümanları

kullanıyordu?

- Birincisi, 1980 sonu ile 1981 başında ayyuka çıkan işkence yöntemleriyle kişinin işkence karşısındaki direnme kabiliyeti ve tavrına bakardı. Zayıf olan,, sinen işkenceye dayanamayan kişilikler düşman için bir veri olarak ele alınırdı.

İkincisi, sorgudaki tavrına ve duruşuna, üçüncüsü, yaşamdaki duruşuna bakılırdı. Arkadaşlarıyla ilişkilerine bakarak onu düşürmeye çalışırlardı. Burada daha anlaşılır olması için yaşadığım bir anımı aktarmak istiyorum. 1981'in başında bizi, 36'ncı koğuşta direnenleri toplamışlardı. Hücremizde PKK'nin MK üyesi olan daha sonra ihanetçi ve itirafçı olan Yıldırım Merkit bulunuyordu. Bu Yıldırım Merkit düşman her gelip dayak attığında bu kişi tir tir titriyordu. Buna dayak atılmasını diye yer yer bu kişiyi tuvalet bölümünde saklıyorduk. Çok kısa sürede düşman Yıldırım Merkit'i teslim alarak mahkemelerde itirafçı olarak kullanmaya başladı.

Düzenin sosyologları, psikologları ile birlikte tüm uzmanların denetiminde bunlar yapılıyordu. Aynı zamanda da Diyarbakır Zindanları'ndaki devrimciler üzerinden deneyler de yapılıyordu. Evet bu vahşete karşı biz devrimciler ne yapacaktık? Yukarıda da belirttim, ya ölümü ya teslimiyeti seçmek zorundasın. Biz devrimciler ölümü seçtik. Nasıl direnecektik, çıplak bedenimizden başka hiçbir silahımız yoktu. Bu direniş bir ay değil, altı ay değil tam üç yıl sürdü. Bu üç yıl düşmana hiç boyun eğmeden, taviz vermeden muazzam bir direniş tarihe mal ettiler. İnsan iradesi, insan bilinci ve bu direnişte yer alan birey olarak da düşünürken kendime bazen soruyorum bu direniş gerçekten biz mi yaptık diye hayretlere bile düşebiliyorum! Tabi bu direniş sürecinde düşenler de oldu, ihanet edenler de çıktı. Yani direnişle ihanet yan yana yürüdü ama kazanan devrimciler

oldu, kazanan haklı direniş oldu. Ama bu ihanete karşı ve düşmanın tüm saldırı ve işkence uygulamalarına karşı direnen devrimciler kazandığı gibi tüm ihanete karşı bir de kahramanlar vardı bu da bir gerçeklikti Diyarbakır zindanlarında.

YD: Diyarbakır Zindanları denilince İbrahim Kaypakkaya, Mazlum Doğan ve Dörtler akla geliyor. Bu konuda neler söylemek istersiniz?

- Çok yerinde bir soru; Diyarbakır Zindan Direnişi tarihinin ciddi kahramanları var. Daha gençken, yani bu hareketle daha yeni yeni tanışmaya başladığımızda, özellikle İbrahim Kaypakkaya'nın sergilediği direniş, biz mücadeleyle tanışmadan önce tüm Diyarbakır'da konuşuluyordu ve bizim de benliğimizde muazzam bir yer edinmişti bu direniş ruhu. Mücadeleyle tanıştığımızda da çok ciddi bir etkisi vardı bizde. Mesela bizim PKK'deki eğitimlerimizde, toplantılarımızda düşmanın eline esir düşen İbrahim Kaypakkaya yoldaşın sergilediği tavrın devrimci tavır olduğu ve bu tavrın benimsenmesi gerektiği, uygulanması gerektiği anlatılırdı. Diyarbakır Zindan Direnişi İbrahim'den Mazlum'lara uzandı, Mazlumlar'dan Dörtler'e ve daha nice devrimciler bu direniş bayrağını Türkiye ve Kürdistan'ın her köşesinde dalgalandırıldı.

YD: Sizin İbrahim Kaypakkaya'nın direndiği, katledildiği aynı hücrede kalma durumunuz olmuş, kısaca anlatır mısınız?

Ben yakalandıktan ve soruşturmadan geçtikten sonra bu askeri cezaevine götürüldüm, koğuşlarda yer olmadığı için bir hücrede kalıyordum. Bir gün Mazlum Doğan yoldaşım geldi, bana dedi "sen nerede kaldığını biliyor musun?" Bende gayet normal bir hücre dedim. Yok dedi, bu normal bir hücre değil senin kaldığın hücre. Dedi burası İbrahim Kaypakkaya'nın katledildiği hücredir. İbrahim Kaypakkaya'nın direndiği bu hücre, ser verip sır vermediği ve katledildiği

hücredir. Sen böyle bir hücrede kalıyorsun ve bunu hiçbir zaman unutma dedi bana.

YD: O anlattığınız süreçte direniş kararının ortaya çıkması ve ölüm orucuna evrilmesi nasıl oldu?

- Şimdi tabiki Diyarbakır tarihinde direniş süreçleri var. 12 Eylül Cuntası'yla birlikte tutsakların da geliştirdiği direniş süreçleri var. İlk eylemlik 12 Eylül askeri faşist cuntasının gelişinden bir ay sonra oluyor. Yanılmıyorsam Kasım ayında 10 günlük bir açlık grevi başlatılmıştı. 10 günlük açlık greviden sonra faşist uygulamalar durmadı. Özellikle bu açlık greviden sonra koğuşlarda direnebilecek, direnişte eylemlere öncülük edebilecek tüm kadroların hücrelerde toplatılması gündeme gelmişti. 1980'nin sonlarına doğru bu uygulama tamamlandı. Bu hücre dediğim yer iki ayrı yer ve 40 hücre vardı. Her hücreye 10-15 kişiyi dolduruyorlardı. Direniş eylemlerine başvuracak, direniş gösterecek kişileri cezaevi kitlesinden koparıyor, hücrelere dolduruluyordu. Burada şunu özellikle vurgulamak gerekir ki yani o dönemde Diyarbakır'da bulunan tüm siyasi hareketler bu direnişe katılmadı.

Direniş başlatan ve direnişe katılan hareketler örgüt olarak TKP/ML-TİKKO ve PKK örgütleriydi sadece. Bunun yanında KAWA'nın iki kadrosu, Dev-Yol'dan bir kişi de bu direnişe katıldılar. TKP/ML-TİKKO ve PKK dışında başka örgüt bu direnişte yer almadılar. PKK'nin dışında Kürt solu da bu direnişte yer almadı bunu da özellikle vurgulamak isterim. Bu direnişe katılmayan yapılar Diyarbakır'da düşmanın dayatmalarını kabullendiler. Burada Rızgarî, DDK, Özgürlük Yolu ve mevcut o dönem varlığını sürdüren bütün hareketler Diyarbakır Zindanları'nda varlardı. Hatta bu hareketlerin yönetici kadroları da bu zindandaydılar.

(Devam edecek)

PROLETER KÜLTÜR VE SANAT ÜZERİNE - I

Sınıflar üstü bir sanat, kültür ve edebiyat olamaz. Proleter kültür ve sanat devrimi ilerletme, burjuva-feodal kültüre karşı proleter kültür ve halkın ilerici kültürü temelinde mücadeleyi esas alır.

Kültür ve sanat sınıflı toplumdaki ayrı ele alınmaz, sınıflar üstü bir olgu olarak görülemez. Her kültür, sanat ve edebiyat belli bir sınıfa aittir ve belli bir siyaset hattına hizmette bulunur. Sanatı ve kültürü sınıflar üstü bir olgu gören veya göstermek isteyen anlayışlar özünde burjuva kültür ve sanatın temsilciliğini yapmaktadır. Kâr, kariyer ve çıkar ilişkileri asıl olanlardır. Böylece sisteme daha çok angaje olur, kapitalizmin sunduğu burjuva kültür ve sanatın kökleşmesinde rol alır. Egemen sınıfın kültür ve sanat anlayışı ezilenleri sisteme bağımlı kılma, egemenlerin çizdiği kaderciliğe boyun eğme ve koşulsuz sömürü çarkını kabullendirmektedir. Yoksulluğu, sömürüyü, baskıyı tanrının bir lütfü göstererek yaşadığımız evreni cehenneme çeviren, cennete gitmenin yolunu ise mezarlık gösteren burjuva-feodal gerici bir devlet kültürüyle karşı karşıyayız.

Dünyamızı çevreleyen emperyalist tekelci kültür, kâr amaçları. Burjuvazi elinde bulundurduğu tüm araçlarla; medya, sanat, edebiyat, estetik, içerik vb. ile daha yüksek kâr için kitleleri uyuşturmayı ve yozlaştırmayı amaçlar. Kadın bedenini üzerinden “erk”in egemenliği körüklenir. Kadının her yönlü ezilmesi, sömürü çarkında reklam edilmesi, tüketim toplumuna bu amaçlı sunulması, burjuva yoz kültürün toplumun iliklerine işlenmesi anlamını taşır. Burjuva kültürü kadını meta olarak görür. Bunun üzerinden hem ucuz işgücü hem de “erk” toplumunda seks objesi olarak kullanır. Uluslararası alanda kadının seks objesi olarak kullanılması en az silah sanayi kadar sermaye dönüşümüne sahiptir. Burjuva kültür çocukların sömürülmesinde de aynı amacı gütmektedir.

Burjuva feodal kültürün en pespaye ve yoz halini halka şırınga etmek ve onları zehirlemek için devlet trilyonlarca para piyasaya sürmektedir. Ayrıca burjuva yoz kültürün sanatçıları, basın-yayın ve medya yoluyla toplumda ciddi etkiler yaratmakta, onulması zor yaralar açmaktadır.

Sınıflar üstü bir sanat, kültür ve edebiyat olamaz. Proleter kültür ve sanat devrimi ilerletme, burjuva-feodal kültüre karşı proleter kültür ve halkın ilerici kültürü temelinde mücadeleyi

yi esas alır. Bu kültürün alt yapısını oluşturarak alternatif yeni demokrasi kültürünü toplumda egemen kılmak devrimci hedefle bütünleşir. Devrimci kültür doğru ele alınırsa geniş halk yığınları için, güçlü bir silaha dönüşür. Bilmeliyiz ki, devrimci kültür ve sanat, devrim öncesi proletaryaya

nın ideolojik hazırlığıdır. Devrimci kültür ve sanat çalışması gelecekte muazzam bir nitel dönüşümün önünü açar. Proleter sınıf kültürü bu temel üzerinden yükselerek, karşı devrimci burjuva kültürü alt etmek için yolu muza ışık tutar.

Bizim sanat ve edebiyatımız geniş halk yığınlarına hitap etmeli, onların sosyal, toplumsal, kültürel ve estetik sorunlarını ele almalı, bunu nakış nakış işleyerek devrime hizmet etmeyi öngörmelidir.

Bizim sanat ve edebiyat sorununu dar çerçevede ele almamız ve belirli sınırlar koyarak ilerleme sağlamamız düşünülemez. Edebiyat ve sanatla uğraşan insanların ufku ve önü açılmalıdır. İşçilerin, köylülerin, emekçi halkın yarattığı sözlü ve yazılı edebiyat, sanatın değişik dalları geçmişin ilerici, devrimci mirasına dayanılarak nitelikli değerler olarak ortaya çıkarılabilir, bunun koşulları sağlanmalıdır.

Bu şu anlama gelmektedir; sanat ve edebiyatla uğraşan yoldaşlarımıza ve dostlarımıza elimizdeki tüm imkanları sunmalı, onların proleter devrimci kültürle bütünleşmelerini ve bu kültürü ileri taşımalarını sağlamalıyız. Bu

sayede sürekli kültür devrimi perspektifiyle geleceğin yeni insanını yaratmanın kanallarını açmış olacağız. Halktan beslenen ve halkı besleyen devrimci kültür ve sanat, halkımızın birleşmesini, eğitilmesini ve faşizmi yani düşmanımızı yenmemizi sağlayacak güçlü bir silahımız olacaktır.

siyasi kapsamda olursa olsun, toplumsal değişim ve dönüşümde etkisiz kalmaya mahkumdur. Bu nedenle siyaseten doğru olan ama sanatta yanlış olan bir bakış açısına karşı olduğumuz gibi yanlış siyasi görüşleri yansıtan sanat eserlerine de karşıyız. Aynı zamanda, salt ajitatif ve slogansal olan, uzun vadede bize zarar veren sektör, dogmatik eserlere de karşı olduğumuzu söylemeliyiz. Biz siyaseti ve sanatı iki cephe üzerinden yürütmeyi esasımıza almalıyız.

Peki, bunları söylemek, yanlış fikirleri eleştirmek yeterli mi? Tabii ki hayır... Yanlış fikirleri eleştirmek yetmez, yanlışın düzeltilmesi için doğru tahlillerin ortaya konması bu ekseninde harekete geçilmesi gereklidir. Yanlış ve doğru fikirlerin ortaya çıkması için, bizim kendi içimizde de çok yönlü bir fikir mücadelesi yürütmemiz gerekir. Aksi halde hem gelişemeyiz hem ileri kadrolar yetiştiremeyiz hem de yanlış fikirlerin açığa çıkmasını sağlayamayız.

Mao yoldaşın yaklaşımından öğrenmeli ve uygulamalıyız.

“Yüz çiçek yan yana açsın yüz düşünce akımı birbiriyle yarışsın siyaseti, ülkemizde sanatın ve bilimin gelişim ilerlemesi ve sosyalist bir kültürün serpilip boy atması amacıyla saptanmıştır.”

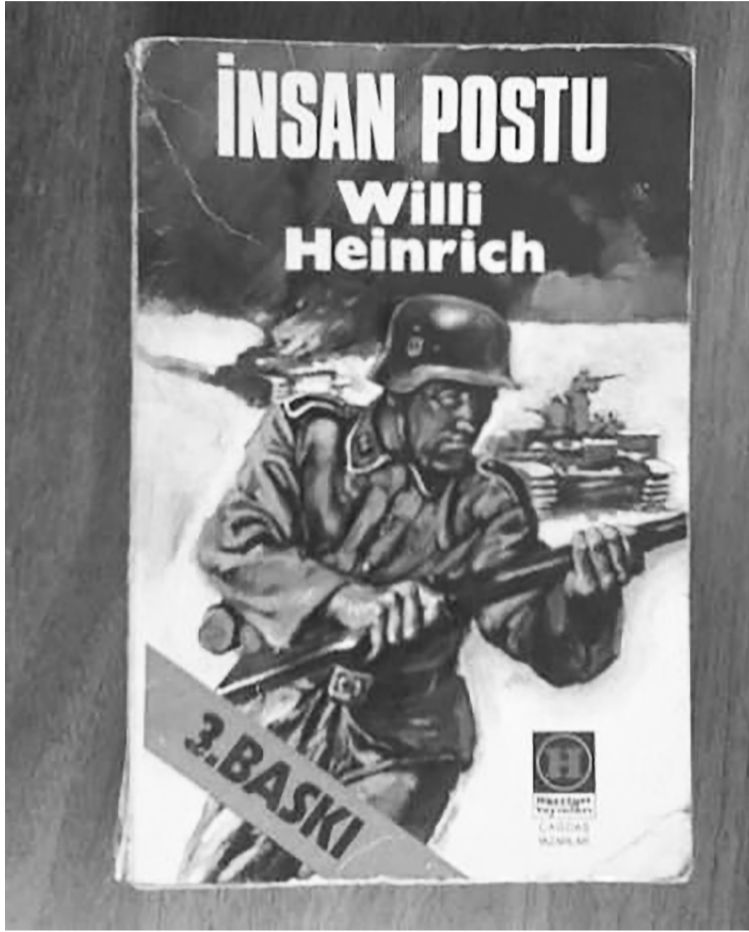
Sanat alanında farklı biçimler ve üsluplar özgürce gelişmeli, bilim alanında farklı akımlar özgürce yarışmalıdır. Kanımızca, belirli bir sanat üslubu ya da düşünce akımını idari önlemlere dayanarak zorla benimsetmek ya da yasaklamak, sanat ve bilimin gelişmesini köstekler. Sanat ve bilim alanlarında neyin doğru neyin yanlış olduğu, kestirip atılarak değil, sanat ve bilim çevrelerinde özgürce tartışılarak ve bu alanlarda pratik çalışmalar yapılarak çözümlenmelidir...

Dolayısıyla, sanat ve bilim alanlarında neyin doğru, neyin yanlış olduğu konusunda titiz davranmak, özgürce tartışmayı desteklemek ve acele kararlardan kaçınmak gerekir. Bu tutumun, sanat ve bilimin gelişmesini kolaylaştıracağı inancındayız.”

(Kültür Sanat ve Edebiyat Üzerine-Mao Zedung)

Bir YD Okuru

İNSAN POSTU - WILLI HEINDRECH

savaştan önceki yaşamlarını, sevgililerini, inanışlarını, hayallerini kimi zaman on dakikalık yürüyüş molalarında kimi zaman çatışmalara ara verildiğinde kimi zaman ölmeden önceki kısacık anlarda okura tanıtır.

Willi Heinrich kısa cümlelerle doğayı, askerlerin ruh halini, çatışma anlarını başarılı bir

şekilde anlatır. Yazarın savaş gerçekliğini yaşamış olmasının getirmiş olduğu avantajın yanı sıra halkın, kültürel özelliklerine, psikolojisine hâkim olması metinlerine de yansımıştır.

Alman askerlerinin düşüncelerini önemseyen olmadığından cepheden cepheye ölümüne koştururlar. Steiner'in gelişkin savaşçı kişiliği nedeniyle en zorlu görevler ona verilir. Bunlardan biri de Alman ordusunun kısa süre önce boşalttığı Krimskaya'ya, Sovyet ordusunun sızma yaptığını fark ettikleri için terk edilen cepheye artçı birlik olarak Steiner'in birliği gönderilir. Sovyet ordusu, ana yolu kullandığı için araziden gitmek zorunda kalırlar. Krimskaya'ya ulaşmak umduklarından uzun sürer. Önce bataklığı ardından sarp bir dağı tırmanırlar, karşılarına terk edilmiş üç dört hanelik köy çıkar. Alman askerleri hiçbir yaşam belirtisinin olmadığını düşündüğü evlerde onları büyük bir sürpriz bekler. Bir yaşlı adam, biri ağır yaralı kızıl ordunun on bir kadın askeri!..

Steiner yaralı kadının sargısını değiştirirken diğer askerlerin uzun zamandır bastırdıkları cinsel zaafı açığa çıkar. Kadınların silahsız olması nedeniyle öldürülmesini doğru bulmazlar. Yine de tedbiri elden bırakmaz kadınların başında nöbet tutarlar. Nöbet esnasında Alman askerinin ciddi hatası nedeniyle kadın askerlerin ya-

nındaki köylü kaçar.

Steiner'in birliği imha olmakla karşı karşıya kalır. Krimskaya'daki Rus ordusunun taburları çok yakındadır. Steiner, en doğru şeyin hemen orayı terk etmek gerektiğini bildiğinden birliği toparlar, köylü kaçtığına göre kadınları öldürmeyi anlamsız bulur. Kadınların yanına gider ve yaralı olana: "Savaş sırasında üniforma giyerseniz, düşmandan size kadın gibi davranmasını isteyemezsiniz" der yavaşça. "Anladınız mı?" yine karşılık gelmedi, yalnız kadının yüzünden söylediklerini sezdi. "Krimskaya'dan şimdi yardım gelir."

Yaralı kadın asker zor nefes alır ve kesik kesik konuşur; yanlarında olmayan arkadaşının durumunu sorar. Steiner, kusursuz Almancasına hayran kalır.

"Nasıl oluyor da Almancayı bu kadar iyi biliyorsunuz?"

"Öğretmenim de..."

"Yaa" dedi, Steiner.

"İyi ama Almancayı neden öğretiyorsunuz?"

"Çünkü Fransa'yı aldık, yakında İngiltere'yi de alacağız ondan, anlıyor musunuz?"

Kadın bir süre yüzüne baktı, sonra gözlerini kapadı.

"Karşılığımı siz de biliyorsunuz"

Steiner, "Almanya'ya daha çok yol var."

Kadın yeniden gözlerini açtı: "Bizim için o kadar değil ama sizin için uzak"

Kadın Steiner'le konuştuktan sonra ölür. Steiner onun kararlılığından etkilenir. Bir kadın kendi ordusuna bu kadar güvenirken, Alman ordusunda kadın yoktur! Savaşta kadınların tabur tabur çoğalması o ülkenin verdiği savaşın meşru, zaferin ise yakın olduğunun göstergesidir.

Roman sadece onbaşı Steiner ve onun birliğinde bulunan askerleri anlatmaz. Farklı karargahlardaki komutanlar biraraya gelerek toplantılar düzenler. Toplantılar esnasında komutanların cephedeki tutumları, kişilik özellikleriyle çok sayıda karakter romanda o dönemin Alman ordusunun gerçekliğini okura anlatmaya çalışır.

Alman ordusunun bencilce izlediği savaş politikaları, gözünü öylesine

kör eder ki, kendi halkının evlatlarını, kendi askerlerinin hayatını sayısız kere hiçe sayar. Göz göre göre ölüme gönderir, destek olarak takviye güç bırakmaz. İşte böyle görevlerden biri daha Onbaşı Steiner ve onun komutasındaki birliğe verilir. Emir gereği Sovyet ordusunun askeri ve lojistik anlamda yığınak yaptığı, çıplak bir arazi üzerine kurulu fabrikanın tepesindeki bayrağın getirilmesi istenir.

Steiner verilen emrin zorluğunu görse de itiraz etmez. İtirazın işe yaramayacağını bilir. Çıplak araziye rağmen fabrikaya girmeyi başarırlar fakat fabrikanın tepesine doğru ilerlerken sayısız çatışma, tuzakla karşı karşıya kalırlar. Bu çatışma ortamında Steiner'e orada bulunan alt komutanlarca suikast düzenlense de başarılı olmazlar. Steiner bu durumu fark eder ve müthiş öfkelenir. Sonunda fabrikanın tepesindeki kızıl bayrak indirilir. Steiner, yardımcısını en sevdiği, güvendiği dostunu kaybeder.

Bir kez daha savaşın anlamsızlığını verilen görevin gereksizliğini sorgular. Az önce yanındaki arkadaşının hareketsiz yerde yatışı onu derinden etkiler, bir parçası onunla ölürcesine duygusal boşluk içine sürüklenir. Ve arkadaşının mezarı için; "... Mezarı düz olsun, öyle olsun ki mezar olduğunu fark etmesin." Cebindeki kızıl bayrağı çıkarıp; "... Üzerine örtünler" deyip kumandanın karargahına doğru bir askerin nezaretinde oradan uzaklaşıp gider.

Alman ordusunun cesur komutanı olan onbaşı Steiner; hırslı, mevkii kapmanın gözünü kararttığı bir Alman komutan tarafından pusuya düşürülerek öldürülür.

Yazarın onbaşı Steiner şahsında anlattığı aslında Alman ordusunun gerçekliğidir. Savaşta tek tek savaşçıların askeri gelişkinliği bir şey ifade etmez. Önemli olan ordunun bütünündeki birlik ruhu ve askeri disipline bağlılıktır. Savaşın bilgisine ulaşmak için savaş stratejisine dair araştırmalarda bulunurken özellikle yaşamışlıklar üzerinden kaleme alınan anı, deneme, öykü, roman titizlikle okunmalıdır. Çünkü savaşı yaşayanların geçirdiği maceralı günler anlatılmaz sadece yaşadığı dönemde, çarpıştığı cephe-deki savaş deneyiminde anlatılır. Biz savaşçı bir örgütün, militanı ve kadroları olarak deneyim içeren "İnsan Postu" gibi romanları özellikle okumalıyız.

Savaşta tank, top, havan... sayısız savaş mühimmatı kuşkusuz ki önemlidir. Tankı, topu, havanı... hedefine gönderen insan olmadığı müddetçe işlevsiz kalır. İnsan, sadece savaşta silahların, cephanenin kullanılmasıyla değil, savaş esnasında izlenen strateji ve taktik olarak silahlara kumanda eden öznedir.

İnsan postu romanının arka kapakındaki cümleler romanın içeriğini çarpıcı şekilde özetler: "İkinci Dünya Savaşı'nın en korkunç günleri Sovyet cephesinde yaşandı. Beyaz cehennemde bıraktı bir sürü genç postlarını. Herkes Sovyet cephesinde bir Alman ideali için çarpışıyordu. Aç savaş tanrısını hürriyetle doyurmaya çabalıyordu. Ama sonunda Steiner ve emrindekiler Hitler uğruna dövüşmeyi bırakıp, postlarını, umutsuz hayatlarını kurtarmaya çabaladılar."

Willi Heinrich'in "İnsan Postu" romanının kurgusu ve anlatı tarzına sahibiliğini kazandıran kendisinin de 1940 yılında bu savaşta Alman cephesinde savaşmış olmasıdır. Yazar, o dönem tanıklık ettiği savaş gerçekliğini romanında anlatır.

Romanın esas kahramanı onbaşı Steiner ve on bir kişiden oluşan birliği üzerinden savaşın acımasızlığını okumaya başlarız. Her biri farklı yaşam koşullarında eğitilmiş, farklı karakterdeki yoksul emekçi halkın çocukları olan Alman askerlerinin

YABANCILAŞMA

En başta parti içi yaşam, kurulmak istenen toplumun dar anlamda uygulandığı ve her seferinde büyütülmeye çalışıldığı bir örgütlülüktür. Komünist Partisi'nin içinde bizlerin savunduğu ve korumaya çalıştığı aynı zamanda büyütme, ilerletmek için birçok bedel ödediğimiz, halka, partiye, devrime ve yoldaşlara ait değerlerimiz, ilkelerimiz anlayış ve ideallerimiz vardır. Tüm bu değerler halkımızın çektiği acılardan yaşadığı zorluklardan, partimizin kan, can bedeli tarihinden ve kaçınılmaz bir ihtiyaç olarak karşımızda duran devrimin gerekliliğinden, o devrimin görev ve sorumluluklarından gelir. Bizler de sınıf bilinçli proletaryanın saflarında Komünist Partisi'nin bir militanı olarak partimize, devrime ait ne varsa korumalı, savunmalı ve sahip çıkmalıyız. Kullandığımız bir kalemden tutalım, partimizin ilkelerine kadar yakınlaşmamız gereken değerlerimizin savunuculuğunda mücadelemizi sürdürdüğümüzde yeni yeni değerler de yaratmış olacağız. Partili düşünebilmenin sınıf

mücadelesine yanıt olabilmenin gerekliliklerinden biri de değerlerimizin hissedilmesi, içselleştirilerek savunuculuğunun mücadelesini vermek olacaktır. Savunulması, korunması gereken tüm bu değerler burjuvaziye ait kurtulmamız gereken alışkanlıklarımızın, zaaflarımızın ve geri değer yargılarımızın yerine geçecek olan proleter değerlerdir. Azimli ve kararlı olmamız durumunda partiyle olup örgütleşebildikten sonra tüm bu burjuva kişiliği parçalayarak proletaryaya daha fazla yaklaşmak zor değildir. Burjuva zaaflarımızla burjuva düşünüş tarzıyla mücadelemizi ne kadar yüksek tutarsak; savunmamız, korumamız gereken değerlere de o kadar yakınlaşırız. Ne kadar bireycilikten kurtulur, bireyci düşünüş tarzıyla savaşımlarımızı sıcak tutarsak o kadar kolektifleşir, kendimizi toplumun bir parçası, değiştirici, dönüştürücü bir savaşçısı haline getiririz. Ancak ne kadar bireycileşir, kendi bencil dünyamıza kendimizi hapsederek bir o kadar örgütten kopar, yalnızlaşır, proleter değerlere yabancılaşmaya başlarız. Ne zaman burjuvazinin bir takım yönleriyle barışık halde, bir ayağımız proletaryada bir ayağımız burjuvazide yaşamımızı idame ettirmeye başlarsak o zaman, burjuva ahlakın bizde hayat bulmasına da izin vermiş oluruz. Artık bundan sonra da proleter ideolojide kirlenmeler başlamış

demektir.

Yabancılaşmayı, bireyin gelişim sürecinin durması, gerilemesi, proleter devrimci değerlere yabancılaşması olarak düşünmek gerekir. Kalinin'in dediği gibi; "en temel insani değerlere sahip olmayan devrimci olamaz, en temel devrimci değerlere sahip

olmayan da komünist olamaz." Bizim bir takım insani değerlerimizin olması ya da ortaya çıkmasından sonra devrimci olma isteğimiz, girmiş olduğumuz mücadelede somutlanır. Artık devrimciyizdir. Ama salt proleter olarak değil arkamızdan bir yığın burjuvazinin kuyruğuyla birlikte geliriz. Burada en temel devrimci değerlere sahip olmadan da komünist olunamaz. Halkın acılarını, yaşadığı zorlukları hissetmek, değiştirmek, dönüştürmek sınıf ki-niyle, sınıfsal bir bakış açısıyla hedefe yönelmek bir devrimcide olması gerekenlerdendir. Kendinde devrimler yapmadan toplumsal devrimleri gerçekleştirmeyi, devrimlere önderlik etmeyi düşünmek biraz abes olur. Parti örgütlülüğü içinde de çelişkiler ve çatışmalar devam ettiğine göre bu örgütlülük içinde yer alan bireylerde de burjuva zaaf bir virüs gibi dolmaktadır. O halde kendimizdeki değişim-dönüşümü ve kendi içimizdeki devrimleri sürekli hale getirip

siyasallaşmanın önemini anlamamız gerekir. Bireyin kendinde yaşadığı burjuvaziyle proletarya arasındaki çatışmada proletaryanın kazanacağı zaferler, bireyi örgüte yakınlaştırır. Burjuvazinin zaferi ise bireyi örgütten uzaklaştırıp, proleter değerlere yabancılaştırır. Bir şey olmazlarla

ne kadar basit, ufak ve önemsiz şeyler olduğunu görecektir. Fakat bunlar bazen inatla görülmek istenmemektedir. Ancak ilkeli bir örgütlülük içerisinde bunların fark edilmemesi çok zor ihtimal olmasının yanı sıra zaten zamanla bireyin yaşadığı çatışmalar nitelik değiştirmeye başlar. Artık burjuvaziyle proletarya arasındaki çatışma yerini burjuvazinin yaşam koşullarının yaratılmasının endişesine bırakır. Niçin burada olduğu anlamsızlaşmaya, "bu halk için değer mi" sorularıyla halkımızın çektiği acılar kafalarda silikleşmeye başlar, bu da halkın değerlerine yabancılaşmayı beraberinde getirir. Kullandığımız, yediğimiz, içtiğimiz her bir şeyde halkımızın emeğinin, birçok yoldaşımızın emeğinin, katkılarının olduğunu unuttur, en iyi yaşamak için halkın değerlerini de sövmeyi kendinde hak görmeye başlar. Artık devrimin gerekliliği diye bir şey yoktur. Yaşanmış pratikler içerisinde her zaman anlatılan, ders çıkarılması anlamında oldukça uygun olan bir olay vardır. Gerilla birliği içerisinde olumsuz

bir unsur, girmiş olduğu kapalılık temelindeki yabancılaşmayla burjuva yaşamın özlemleri içinde yaşatırken dışarıdan da keskin devrimci, keskin Maoist olarak tüm bu zaaflyanlarını örtmeye çalışmaktadır. Ancak öyle bir duruma gelmiştir ki, girmiş olduğu pratik faaliyetler içerisinde karşılaştığı gerçeklik kendisinin buraya ait olmadığını en iyi burjuvazinin içinde yaşayabileceği düşüncesine, hainleşmeye kadar götürmüştür. Bir köyde, köylü önüne bir tabak bulguru bile zor verince sınıfsal kini artacağına, kendi bencil dünyasına dönmüş olduğundan kaynaklı "bir tabak bulgur için değer mi" düşüncesi, yaşadığı olumsuz sürece damgasını vurmuştur.

Baştan beri hep söylediğimiz birçok zaafımızın bir araya gelmesi, onlarla barışık yaşama çabaları dolayısıyla kişiyi burjuvaziye yakınlaştırırken aynı zamanda proletaryaya da yabancılaştırmaya başlar. Yabancılaşan en insani değerlerimiz olurken yakınlaştığımız da burjuvazinin bataklığıdır. Eğer kişiliksizleşmek istemiyorsak -ki devrimci olduysak kişiliksizleşmek istemiyoruz demektir- devrimciliğin, Komünist Parti önderliğinde savaşmanın gül bahçesinde gül toplamaya benzemediğini anlamamız gerekir. Birçok zorluklarla karşılaşabiliriz. Aç kalabilir, soğukta durmak zorunda kalabiliriz. Ancak kafamız

"en temel insani değerlere sahip olmayan devrimci olamaz, en temel devrimci değerlere sahip olmayan da komünist olamaz."

DEVİRİNCİ TEORİ OLMADAN DEVİRİNCİ PRATİK OLMAZ!

da neyi, niçin yaptığımızı diri tutar, her zorluğu yaşadığımızda zorlukların zorunluluğunu hissederek, her yaşadığımız zorluk bizleri daha da çelikleştirecektir. Kendimize, halka, devrime, partiye güvenimiz artacaktır. Bizlerin Kommünist Parti'de örgütlenmesi doğrudan kolektive olduğumuz anlamına gelmez. Biçim olarak örgütün belli görevlerini omuzladığımızda örgütlenmiş oluyoruz. Ancak örgüt içinde de örgütlenme devam ediyor, etmesi gerekir. Yabancılaşmanın panzehiri olarak kolektive olma, almış olduğumuz görev ve sorumluluklarda, etrafımız-

daki ve kendimizdeki yaşanan sorunlara yaklaşımda kendini göstermesi gerekir. Duygu-düşüncede, pratikte, yaşanan kapalılıklar kolektive olmanın önünde engellerdir. Duyguda; hissettiklerimizi, öfkelerimizi, sevinçlerimizi, üzüntülerimizi, acılarımızı, özlemlerimizi duyguya ait ne varsa örgüte açabilmek gerekir. Düşüncede; kaygılarımızı, gördüğümüz yanlışlıkları hiçbir tasa taşımadan örgüte ifade edebilmek gerekir. Örgütün görev ve sorumluluklarında da örgüt bilinciyle yaklaşmak, örgütçü düşünüp hissedebilmek gerekir. Partinin yol göstericiliğinde ilerleyebilmek

istiyorsak partinin bize en doğru yolu göstermesine izin vermemiz gerekir. Var olan hastalıklarımızı doğru ifadelendirmek gerekir, doğru reçeteler doğru tedavi yöntemleriyle iyileşmemizi sağlar. Yabancılaşmamıza sebep olan burjuvaziye ait alışkanlıklardan zaafardan kurtulalım, proletaryaya yakınlaşabilelim. En kaba anlamıyla tedaviyi kabul edelim.

Yabancılaşmaya karşı kolektifleşme; kapalılığımızın bizlere vereceği zararın boyutlarını görebilmekle ve ona uygun hareket etmekle olacaktır. Aynı zamanda kapalılığın bize vereceği za-

rarlar genel olarak düşünüldüğünde birçok yere ucunun dokunduğunu göreceğiz. Parti içerisinde ilerlemek/gelişmek istiyorsak örgütlenmek, örgütlü hareket edebilmek gerekir. Öyleyse yabancılaşmak istemediğimiz proleter değerlere karşı örgütlenelim, örgütlü düşünebilelim. Kapalılığımızı bir kenara bırakalım açıklık temelinde duygularımızı düşüncelerimizi ifade edelim. Hiçbir değerimize yabancılaşmamıza izin vermeyelim.

KOLEKTİF BİLİNCİ KUŞANALIM!

Proletarya Partisi sınıf savaşımında ortaya çıkan sorunlarını bilimsel bir tutum ve yöntemle çözerek özgürlük yürüyüşündeki temposunu, savaşım gücünü artırır. Bu tutum onun iddiasındaki haklılığı bir kez daha yükseltir; devrime, proletaryaya karşı tarihsel sorumluluğunu güçlendirir. İşte bu büyük özgürlük yürüyüşü ve güçlü tarihsel iddiadır ki sadece bilimsel dünya görüşüne güvenir, tarihsel haklılığımıza inanır, hedefine varmayı önüne görev koyar. Tarihsel sorumluluk dolu özgürlük yürüyüşü, onu müttefiklerinin haklı sesine kulak vermeye dikkat keser, haksız gerçek dışı söylemlere aldırış etmeksizin ilerler. Proletarya Partisi'nin özgürlük savaşçıları, özgürlük emekçileri, gönül dostları tempoyu hızlandırma, savaşım gücünü artırmanın amacıyla proletaryaya ait olmayan sömürücü sınıflara dolaysızca hizmet eden anlayışlara ve düşüncelere karşı mücadeleyi sömürücü sınıflara karşı savaşımın birleştirilmesinin bilincini kuşanır. PP bilime, gerçeklere sarılıp, kendisine ait olmayana karşı güçlü savaşırken özünü dönerek, tarihsel rolünü oynar. Süreç, bilime güçlü, temel yönelime sağlam sarılmanın bilincine daha güçlü

ihtiyaç duymaktadır. Her şeyi sınıf savaşımının yasalarının emrine sunarak, her şeyi sürekliliği sağlanmış gerilla savaşımının yasalarına sunarak sömürücü sınıflara ait kirlenmeyi ortadan kaldırırız, işte o zaman hak ettiğimiz şanlı yürüyüşün gerçek neferi oluruz. Proletaryanın öncü ve örgütlü müfrezesi PP doğru politik çizgide ısrar ettikçe iktidar hedefine varır. PP'nin sınıf düşmanlarını alt etme görevini yerine getirebilmesi için bünyesine nüfuz eden ideolojik hastalıkları da alt etmesi gerekir. PP bünyesindeki hata ve zaafı, yanlışlıkları bilimsel bir yöntemle, proleter bir tutumla alt ettikçe iktidar yürüyüşü güçlenir. Bundandır ki PP, sınıflı topluma ait olan, onun gözeneklerinden fişkıran ve onun varlık zemini olan hastalıklara karşı doğru bir tarzda mücadele etme görevini üstlenir. Bu görevin aksatıldığı, ihmal edildiği yerde sömürücü sınıfların zemini güçlenir. Bu mücadele istem ve iyi niyetlerle yerine getirilemez. Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin ışığında bilimsel yöntem ve tutumla sürdürüldükçe hastalığın tedavisi gerçekleşir, iktidar yürüyüşü güç kazanır.

Biyolojik-fizyolojik-psikolojik insan

bünyesinin hastalık nedenleri objektif ve sübjektif olgulara dayanır. KP'nin bünyesine nüfuz eden hastalıkların nedeni de sınıflı toplumun sömürücü zemini. KP bünyesine zarar veren ideolojik hastalıkları taşıyan sınıf, küçük burjuvazidir. Bu sınıf da mevcut hastalıklarını sınıflı toplumun sömürücü bünyesinden almaktadır.

Ülkemiz küçük burjuvazinin yoğunlukta olduğu bir ülkedir. PP bu sınıfla kuşatılmış olmakla kalmıyor, aynı zamanda saflarında da bu sınıf kökenli üyeler çoğunlukta, bu gerçeklik onun ideolojik mücadele görevini daha ağırlaştırıyor. PP'deki işçi kökenli üyeler bile, küçük burjuva özellikler taşırlar. Sınıflı toplum, birbirinden yalıtılmış, dondurulmuş sınıflardan ibaret değildir. Toplum, birbirleriyle iç içe geçmiş karşıtlıklar olarak yer almış sınıfların varlığıyla mevcuttur. İşçi sınıfı yek pare bir bütünlük gösteren bir sınıf değildir, kendi içinde farklı tabakaların olması, onun içinde bile küçük burjuva özelliklerin önemli ölçüde etkili olduğunu anlaşılır kılar.

PP sınıflı toplum içinde faaliyet yürütür, onun gerçekliği üzerinde mücadelesini örgütler. Sınıflı toplumun

hücrelerinden beslenen, sömürücü sınıfa ait ideolojik hastalıklardan etkilenmemesi düşünülemez. PP ideolojik saflığını, berrak kavrayışını korumaya çalışır, ancak onun sınıflı toplumun gözeneklerinden fişkıran hastalıklardan etkilenmemesi/etkilenmeyeceği düşünülemez. PP, sınıflı toplum içindedir, onu sınıflı toplumun hastalıklarından koruyan, çepeçevre çeviren beton zırhı yoktur. Bir adada tek başına yaşamıyor, onun zorluklarla dolu iktidar hedefi vardır, bu hedefe varmak için proletarya kendisiyle birlikte diğer sömürülen sınıf ve tabakaları da kurtarma iddiası ve programı vardır. İddiasını gerçekleştirecek güçlü ve bilimsel bir dünya görüşü vardır.

Önemle kavranması gereken PP'nin sınıflı toplum içinde mücadele yürütüyor olmasıdır. Sömürüye, zulme ve her türden gericiliğe karşı savaşım sürdürürken aynı zamanda sınıflı topluma ait olup parti içinde yansımaları bulan/etkisini gösteren küçük burjuvazinin ideolojik hastalıklarına karşı da mücadele yürütür. PP içindeki doğruyla yanlış arasındaki mücadele dışardaki sınıf mücadelesinin parti içinde yansımalarıdır. Sınıflı topluma ait düşmanları yok etmek iddiası ve

mücadelesi kendi içindeki mücadeleden bağımsız ve ayrı ele alınamaz, düşünülemez. Böyle bir yanılı PP'yi güçlü bir silahtan yoksun bırakır.

İdeolojik hastalıklara karşı mücadele yöntemi ve biçimiyle, sömürücü sınıflara karşı mücadele biçim ve yöntemleri aynı olamaz. Farklı niteliklerdeki çelişkilerin çözüm yöntemi nasıl farklılık gösteriyorsa, aynı şekilde parti içi ve parti dışı mücadele yöntem ve biçimleri de farklıdır. Birinde devrimci şiddet esas ve vazgeçilmezken diğesinde esas mücadele biçimi ikna ve eğitimidir. Her iki mücadele uzun sürelidir, uzun solukludur. Sabır ve büyük bir özveri ister. Mücadele, sınıf savaşımının yasaları ve kurallarıyla yürütülür; önyargılarla, niyetlerle, öznel istemlerle mücadele yürütülemez. Sınıf savaşımının dolaysız deneyimlerinden süzülün kanla emekle yazılan ilkeler ışığında mücadele yürütülür.

Parti içi hata ve yanlışlıklara karşı mücadele en zor olandır. Birlik niyetiyle, ilkesiyle başlanan mücadelede eleştiri yöntemiyle daha güçlü bir birliği hedefler. "Birlik-eleştiri-birlik" ilkesi PP'nin parti içi mücadelede vazgeçemeyeceği yöntemdir. Birlik amacıyla yürütülmeyen parti içi mücadele partinin birlik ve irade gücünü zayıflatır, eylem birliğini zedeler.

Sınıf savaşımında ortaya çıkan sorunlar zamanında çözümlenmelidir. Çözümlemeyen, ertelenen sorunlar birikerek çözümü öncekinden daha ağır olan sorunları yaratır. Her türden hatalı anlayış ve düşüncelere karşı duruş, bilimsel ve kararlı olmak zordur. İdeolojik sorgulamanın, gevşetildiği, savaşıldığı ortamda ideolojik arınma sağlanamaz. İdeolojik sorgulama ve arınma Proletarya Partisi'nin savaşım gücünü yükseltir.

Bu mücadele, taktiksel, gelip geçici olarak düşünülemez; stratejik ve uzun erimli bir mücadeledir. Yanlışlarla hatalarla birlikte yaşamak, PP'nin iktidar yürüyüşünü geciktirmek demektir.

Bütün kötülüklerin anası cehalet ve yoksulluktur, kötülüklerin anası -

n i
bes-
leyen,
güçlendiren

ve yaşatan emperyalizm, feodalizm, komprador kapitalizmdir. Bu üç kötü dağa karşı mücadele yürütmeden yoksulluk, cehalet ve gericilik ortadan kaldırılamaz, karanlıklar parçalanamaz. Bu görev PP'nin omuzlarındadır. Bu görev bizlerin omuzlarındadır. Omuzlarımızdaki görevin bilincinde olalım bu bilinç parti bilincidir, bu bilinci güçlü kuşanalım.

Parti bilinci önderlik bilincidir. PP işçi

sınıfının örgütlü ve öncü müfrezesiyse, parti bilinci de işçi sınıfının örgütlü ve öncülük bilincidir. Proletarya Partisi cehaletin, yoksulluğun, karanlığın ortasında aydınlatıcı fenerdir, yol gösterici, kılavuzdur. Onun bünyesinde yer alan herkes bulunduğu

alanın, faaliyetin yol göstericisi, kılavuzdur. "Önderim,

demekle kuşkusuz önder olunmaz. Önderlik bir sanattır. Bu sanatın en vazgeçilmez kılavuzu Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimidir. Bir sanatçı inceliğiyle, hassasiyetiyle yürütülen yoğun politik çalışma sonucu Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimiyle kılavuzluk fonksiyonu oynanır. Bir bahçıvanın meyve ağaçlarına gösterdiği hassasiyet, dikkat gibi; bir ananın evladına gösterdiği özen gibi bilimle uğraşmak, onunla

bu sanatın en vazgeçilmez kılavuzu Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimidir. Bir sanatçı inceliğiyle, hassasiyetiyle yürütülen yoğun politik çalışma sonucu Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimiyle kılavuzluk fonksiyonu oynanır. Bir bahçıvanın meyve ağaçlarına gösterdiği hassasiyet, dikkat gibi; bir ananın evladına gösterdiği özen gibi bilimle uğraşmak, onunla

iç içe olmak, bütünleşmek sonucu MLM bilimi bize ait olmaya başlar, yol göstericilik, görevini yerine getirir, kılavuzluk rolünü oynar.

Parti bilinci önderlik bilinciyle güçlüdür, anlamlıdır. Önderlik bilincinin kırılıp, silikleşmesiyle parti bilinci kuşanılmaz. Parti bilincinin temelinde ideolojik-politik-askeri-örgütsel-kültürel önderlik iddiası ve çabası vardır. Kuşanılması gereken böyle kapsamlı ve bütünlüklü bir görevdir, adına parti bilinci denilen... Sınıf savaşımının her sürecinde her farklı aşamasında daha güçlü ideolojik-politik donanımla önderlik görevi yerine getirilir. Sınıf savaşımının ortaya çıkardığı sorunları bilimsel bakış, yöntem ve tutumla çözünce önderlik sanatında önemli adım atılmış olunur. Önderlik çözüm ve müdahale gücüdür, sorunlara çözüm üreten, çelişkileri çözen, önseziyle gelişmelerin yönünü önceden algılayandır.

Devrimci politika, ciddiyetle çalışmanın sistematik yoğunlaşmanın olduğu ortamda nitelikli ürün verir. Parti ve önderlik bilincinin kuşanılması yoğunlaşmış bir politik çalışmayla anlam bulur. Derme çatma, yüzeysel bilgiyle devrimcilik yapılmaz. Sınıf savaşımının ihtiyacına, sorunlarına yanıt vermeyen bilgi yararlı değildir, o bilgi akademik bir bilgi olarak, kalır. Devrimin sorunlarına yoğunlaşma ciddi bir inceleme-araştırma, değerlendirme ve çözümleme yapmaktır. Nasıl ki bir ressam, nasıl ki bir edebiyat sanatçısı her gün düzenli ve sistematik tarzda yoğunlaşarak çalışmasını yürütüyorsa, devrimciler de benzer tarzda düzenli ve sistematik şekilde devrimci politik çalışma yürütmelidir, yoksa "devrimci teori olmadan devrimci pratik" nasıl anlam bulur, nasıl güç kazanır, nasıl çözüm gücü olur?

Erdoğan Yalçingil, İTÜ 2. sınıf öğrencisiyken, 19 Mayıs 1976'da sivil faşistlerin sınıfı basarak açtıkları yayılım ateşi sonucu şehit düştü.

Cihan Çelebi, Halka kendini siper eden bir Partizan, Proletarya Partisi'nin faaliyetçisi idi. İstanbul Sarıyer'de faşistlerle girdiği çatışmada, 27 Mayıs 1980 yılında ölümsüzleşti.

Medet Özbadem, Siverekli olan Özbadem, tutuklu bulunduğu Diyarbakır 5 No'lu zindanlarında yakalandığı tüberküloz hastalığı bilinçli olarak tedavi edilmeyince 20 Mayıs 1983'te ölümsüzleşti.

Ali Ekber Atmaca, 1992 yılında görev için gittiği Şavşat'ta düşmanın eline geçer ve 23 Mayıs'ta işkencede katledilirken, ardındakilere direnmeyi miras bırakır.

28 Mayıs 1991'de Elazığ Palu'da TC güçleriyle yaşanan çatışmada Refik Yaşar (Komiser Memo), Yusuf Ekinci (Doktor Kenan), Yaşar Sağdıç (Adem) Kumriye Cihan (Dilan) isimli gerillalar şehit düştü. Etraflarını saran devlet güçleri, Partizanlar'dan Dr. Kenan'ın "Gücünüz yetiyorsa gelin alın" sözleriyle karşılığını alacaktı.

Yusuf Ekinci, Dersim Ovacık Zarık (Yeşilyazı) köyünde dünyaya geldi. Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde öğrenciyken gerillaya katıldı.

Elazığ Maden'de doğan **Refik Yaşar**, Ankara'da öğrenciyken Komsomol saflarında örgütlendi.

Yaşar Sağdıç, Erzincan Çayırılı-Yeşilbük köyünde doğdu. Tokat Bağderesi şehitlerinden kardeşi Münire Sağdıç gibi sessiz ve olgun bir yapıya sahiptir.

Kumriye Cihan, Dersim Hozat Barçını doğumludur.

1961 İzmit doğumlu **İsmail Oral**, lisede Partizanlar'la tanıştı. 12 Eylül döneminde yakalandı ve 5 yıl zindanlarda kaldı. 86'da tahliye olduğunda hapishanelerin onun için bir devrim okulu olduğunu söylüyordu. Gençlik içindeki militan önderliği ve örgütleyiciliği ile Komsomol'u güçlendirenlendirdi.

1958 Elazığ Bejar köyü doğumlu **Hatice Dilek** Gülsuyu'nda büyüdü. Devrimci düşüncelerle lise yıllarında tanıştı. İsmail Oral ile birlikte Kadıköy Hasanpaşa'da katledildi.

Emel Kılınç, Dersim Ovacık'ta dünyaya geldi. Devrimci mücadeleye Erzincan Hemşirelik Okulu'nda başladı. 2000 yılında gerillaya katıldı. 15 Mayıs 2013'te Tokat Almus'ta çıkan

çatışmada şehit düştü.

Murat Arıca, 1971 Malatya doğumluydu. Proletarya Partisi'yle üniversite yıllarında (1993) tanışmıştı. Giresun Bulancak'da çıkan çatışmada Bülent Ertürk ile beraber şehit düştü.

31 Mayıs 1971 günü Maraş'ın Nurhak bölgesinde İnekli Köyü yakınında Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) gerillalarının pusuya düşürülmesiyle çıkan çatışmada **Kadir Manga**, **Sinan Cemgil** ve **Alpaslan Özdoğan** şehit düştüler.

Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (THKP-C) önderlerinden **Hüseyin Cevahir** 30 Mayıs 1971'de polis takibini atlattığı Maltepe'de girdikleri eve düzenlenen saldırıda 23 kurşunla vurularak öldürüldü.

KOMÜNİST ÖNDER KAZIM ÇELİK

O, bir önderde olması gereken kişiliğin yaratılmasında yaşamıyla mütevazi bir örnek oluşturmuştur. Her şeyden önce mücadeleye yaşamı boyunca partisinin çıkarlarını her şeyin önünde tutarak, devrimciliği bir yaşam tarzı olarak benimsemiştir. Birçok insanın 1980 AFC'si sonrası gemiyi terk etmesine rağmen, o kendisini dağlara sürükleyen bir faaliyetin içerisinde gemisine sahip çıkanlardandı.

Sınıf mücadelesinin bugüne kadar yaşanmış bütün deneyimleri göstermiştir ki sağlam bir önderlik olmaksızın zaferin kazanılması imkânsızdır. Çünkü devrime önderlik edecek güç olan Komünist Partisi'nin, kendisine önderlik edecek bir güç olmadan bu görevini yerine getirmesi mümkün değildir. Sağlam bir önderlikten yoksun bir Komünist Partisi'nin gidişatı şoförü deneyimsiz bir araçla yolculuk yapmaya benzer. En ufak bir olumsuzlukta kaza riski çok yüksektir. Bu anlamda bir Komünist Partisi'nin bu kaza riskini en az seviyeye indirebilmesi için, onun öncelikle bilimsel bir ideolojiye sahip olması ve bu ideolojiyle donanmış kadroların önderliğinde savaşması gerekir. Kuruluşundan bu yana hepsi savaşın içerisinde olmak üzere 4 genel sekreterini şehit veren Proletarya Partisi'nin önder kadrolarından biri de Kazım Çelik'tir.

O, yaşamını Proletarya Partisi'ne ve devrime adanmış örnek bir komünisttir. Yoldaşlarının anlatımlarıyla "onun Proletarya Partisi saflarında örgütlenmesinden şehit düştüğü tarihe kadar olan en önemli özelliği istikrarlı bir çizgi izlemesi ve partiye bağlılığının bir an bile zafiyete uğramaması" olarak vurgulanmıştır. O, bir önderde olması gereken kişiliğin yaratılmasında yaşamıyla mütevazi bir örnek oluşturmuştur. Her şeyden önce mücadele yaşamı boyunca partisinin çıkarlarını her şeyin önünde tutarak, devrimciliği bir yaşam tarzı olarak benimsemiştir. Birçok insanın 1980 AFC'si sonrası gemiyi terk etmesine rağmen, o kendisini dağlara sürükleyen bir faaliyetin içerisinde gemisine sahip çıkanlardandı. Bunda en etkili faktör onda şekillenen devrimci yaşam olmuştur. Onun yaşamında koşulların zorluğu yerine, yapacağı işin ne denli başarılı olacağı önemlidir. Partiyi en zor koşullarda bir önder olarak sahiplenip onu geliştirip, güçlendirme çabası bu yönüne sade bir örnektir. O, kariyer-mevki düşkünü insanlar gibi iş ve konum ayırımı yapmadan bütün

gücünü ve enerjisini partisine sunmuş örnek bir önderdir. O, Kaypakkaya yoldaştan aldığı "ser verip sır vermem" geleneğinin sürdürücüsü olan bir önderdir.

2. Konferans sürecinde sahte bir kimlikle yakalanmasına rağmen gerçek kimliğini bile gizleyerek bir komünistin işkencehanelerde göstermesi gereken tavrı bir kez daha yaşama geçiren bir önderdir. O, kimliğini gizlediği ve en ufak bir sır vermediği için serbest bırakıldıktan sonra düşmanın elinden kaçırıldığı kişinin Kazım Çelik olduğunu öğrendiğinde düşmanı acze düşüren bir önderdir. Kaypakkaya'nın yoldaşlarıyla birlikte olanaksızlıklar ve zorluklarla beraber 24 Nisan 1972'de Proletarya Partisi'ni kurmasıyla beraber onu yaşatmak için yaşamlarını ortaya koyan Proletarya Partisi'nin şehit düşen üç genel sekreterinin de öne çıkan ortak özellikleri süreçler farklı olsa da en zorlu koşullarda partiyi sahiplenmeleridir. Süleyman Cihan, 12 Eylül AFC'si sonrası Proletarya Partisi'ni toparlama görevini üstlenmiştir. Mehmet Demirdağ sol oportünizmin Proletarya Partisi'ne yönelik darbe girişimine aktif tavır koyarak onu ayakları üzer-

inde yeniden doğrultmuştur. Kazım Çelik de Proletarya Partisi'ni sağ bir hatta çekmek isteyenlerle mücadele ederek "Halk Ordusu savaş içinde inşa edilecektir!" anlayışıyla yanıt vermiştir. "Gerçek devrimci, muzaf-

sı anlayışına karşı aktif tavır olarak mücadeleyi savaşın en kızgın alanı olan gerilla bölgesinde sürdürme diyaretini göstererek kavga kaçkınlığına en büyük cevabı vermiştir. Çünkü o, önderliğin özellikle en zor koşullarda Proletarya Partisi'nin başında olması gerektiğinin bilincindeydi. Çünkü o, Parti önderliğinin özellikle o zor koşullarda kırsal alanda örgütün başında ve silahlı mücadele içerisinde korunabileceği, onun içinde geliştirilebileceğinde ısrar ediyordu. Bu anlamda genel sekreterlik görevini üstlendiği süreçten 1987 20 Mayıs'ında Elazığ'ın Palu ilçesinde bir ihbarcının verdiği bilgiler doğrultusunda düşman tarafından kuşatılarak, Hıdır Aykır, Cihan Taş, Müslüm Emre ve Ali Kayadoğan ile birlikte ölümsüzleştiği ana kadar Proletarya Partisi'nin Genel Sekreteri olarak silah elde mücadele etmiştir. Her sıkıntılı süreç, kendi kadrosunu kendi önderliğini mutlaka yaratmıştır.

Bugün de içerisinde geçtiğimiz süreçte Proletarya Partisi'nin Kazım yoldaşa

şekillenen en zorlu süreçlerde Partiyi sahiplenen ve ona sıkı sıkıya bağlanan kadrolara ihtiyacı vardır. Çünkü ancak doğru MLM bilimiyle donanmış kadroların olduğu bir komünist partisi zaferi kazanma becerisini gösterebilir. Bugün kendiliğinden gelişmekte olan kitle hareketlerinin kalıcı başarılar kazanmasının yegâne yolu yine ona önderlik edebilecek bir parti ile mümkünken, bunu sağlayacak olan da ona önderlik edebilen kadrolardır. Bu noktada Kazım yoldaş ve sınıf savaşımında yitirdiğimiz tüm kadroların yaşamlarını doğru ele alıp onların boşluğu yine onlar gibi doldurulmalıdır. Özellikle bu gün tasfiyeciliğin, kavga kaçkınlığının kol gezdiği bir süreçte Kazım yoldaşın kavga kaçkınlığıyla olan mücadelesini doğru kavrayıp, bu saldırılara O'nun gibi tavır koyabilme cüretini gösterebilmeliyiz.

fer ayaklanma döneminde yiğitçe savaşan kişi değil, tersine, devrimin muzaffer saldırısında iyi savaşmasını bilen, ama aynı zamanda devrimin geri çekilme döneminde, proletaryanın yenilgisi döneminde de yiğit olan, şaşkına dönmeyen ve devrim darbeler aldığında, düşman başarı kazandığında işi yarı yolda bırakmayan, devrimin geri çekilme döneminde paniğe kapılmayan ve umutsuzluğa düşmeyen kişidir" (Stalin) belirlemesinin yaşam bulduğu kişiliklerden biridir Kazım Çelik. 1981 yılı Şubat ayında yapılan 2. Konferans'ta Merkez Komitesi'ne seçilen Kazım Çelik, bu süreçte alınan kayıpların ardından Siyasi Büro ve hemen ardından da Askeri Komisyon Sekreterliği'ne getirilir.

'83'teki kayıplardan sonra ise Parti Genel Sekreterliği görevini üstlenir. Bu süreçte Proletarya Partisi'ne hakim olmaya çalışan sağ oportünist çizgiye ve bunların tüm parti kadrolarının yurtdışında konumlandırılma-

50.
yılında **68 HAREKETİ**

**'71 DEVRİMCİ ÇIKIŞI
VE KAYPAKKAYA**

CUMARTESİ

11:00

Dünya'da ve Türkiye'de '68

Moderatör: Sibel Özbudun

Fikret Başkaya

Temel Demirer

Şaban İba

Partizan Temsilcisi

14:00

'68 Hareketi ve Gençlik Mücadelesi

Yeni Demokrat Gençlik (YDG)

Sosyalist Öğrenci Hareketi (SÖH)

Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu (SGDF)

Gençliğin Devrimci Güçleri (Dev-Güç)

PAZAR

11:00

Dünya'da '68 Hareketi (Enternasyonal)

Avrupa Partizan

Flag of Proletariat - Proletaryanın Bayrağı (Yunanistan)

La Cause du Peuple - Halkın Davası (Fransa)

14:00

**'71 Devrimci Kopuşu, Kaypakkaya
ve Güncel Devrimci Görevler**

Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP)

Halkların Demokratik Kongresi (HDK)

Devrimci Parti

Partizan

Halkın Günlüğü

Mücadele Birliği

PARTİZAN

SEMPOZYUM

26-27
Mayıs

Taksim Hill
Otel

**“Türkiye'nin geleceği çelikten çelikten yoğruluyor; belki biz
olmayacağız ama bu çelik aldığı suyu unutmayacak”**